

EA NU ERA MONA LISA

Anda Moculescu

TEXT

archives équivalences

la prose du monde

2004

PRESENT EDITION: ADRIAN REZUȘ (ed.)

© 2004 ANDA MOCULESCU (Bucharest, Romania) [TEXT]

© 2004 DAN-SILVIU BOERESCU (Bucharest, Romania) [TEXT]

© 2001 RODICA ILIESCO (Paris, France) [LOGO *Centaure*]

© 2004 ANDANA CĂLINESCU (Bucharest, Romania) [GRAPHICS *Ève*]

© 2004 ÉQUIVALENCES [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF $\TeX$ 14.H &

created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

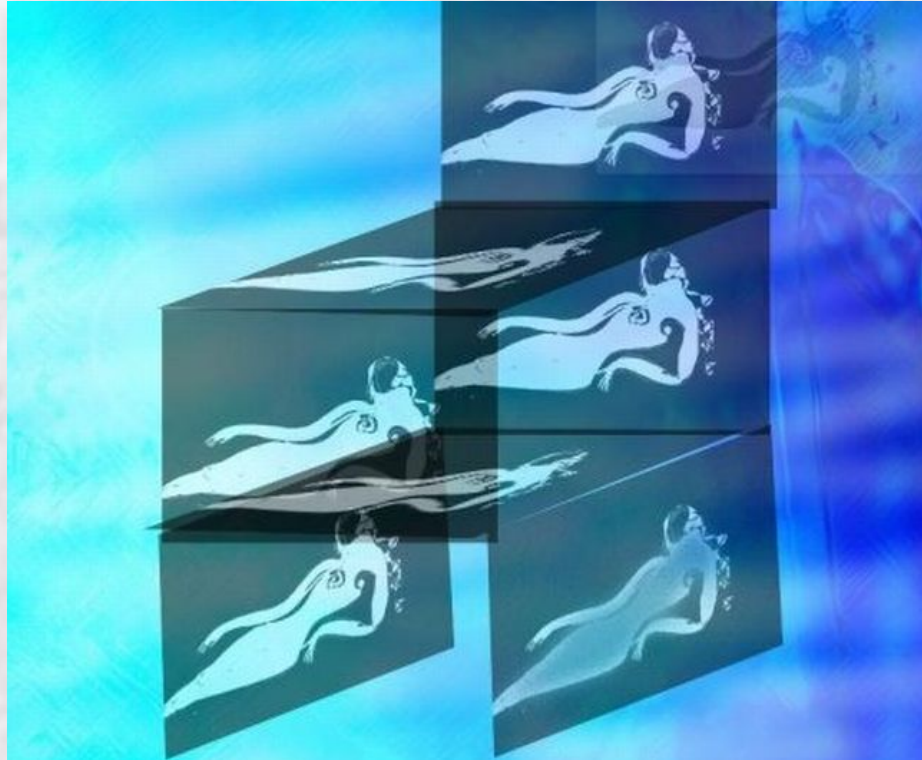
PRINTED IN THE NETHERLANDS – NOVEMBER 25, 2004

Anda Moculescu
EA NU ERA MONA LISA

București
2001–2004

Mică publicitate – F.F.F. Urgent!

„Bucureştean serios, celibatar, vîrstă medie, situaţie materială bună, condiţie fizică bună, foarte activ, caut FOARTE URGENT fată internă pentru sex și menaj, 22–25 ani, min. 1,75 m, 56 kg, sănătoasă, curată, aspect fizic plăcut, studii medii sau superioare încheiate, fără obligații.

EXCLUS STUDENTE!

Ofer cazare deosebită, cameră separată, mobilată modern, cartier liniștit, trei mese gratuite pe zi, concedii în țară sau în străinătate, asigurare medicală și bonusuri după caz, 300 DOLARI lunar.

Pentru alte relații sunați la 0777838383, după ora 19.00.

Aștept în special provincia.“

Balada florii carnivore

La data cînd se întîmplau aceste evenimente puțină lume știa că Gore, pictor de biserică vestit în zilele lui bune, obișnuia să adoarmă prin cimitire după ce se abțiguiua ca să mai uite de amarul vieții și de invidiile artistice din cauza cărora nu s-a putut realiza, cum zicea el. Realizat sau nu, Gore rămînea o fire sensibilă iar după ce trăgea vîrtos la măsese povestea tuturor necazurile și nedreptățile vieții artistice. După una din escapadele sale melancolice prin cîrciumile mărginașe ale orașului, tocmai cînd se îndrepta către poarta cimitirului „Buna Speranță“. Gore avu o revelație: cineva sau ceva care semăna cu un nor albastru înainta împreună cu el!

Răscolit de-un fior, privi mai atent arătarea. Primul gînd, ca să fim sinceri, i-a fost la poveștile cu fantome ale copilăriei dar cum nimic din chestia aia nu trăda vreun pericol se răzgîndi brusc și nu mai încercă să fugă. Dimpotrivă, se simți atras instinctiv de „ea“. Întinse o mînă. Atingerea „fantomiei“ era foarte plăcută, semăna cu un abur cald, mîngîietor ca o briză de vară... Se legănă ușor pe picioare și adormi chiar lîngă gardul cimitirului. A doua zi, surprinzător, se trezi în patul lui. Camera era foarte curată ca atunci cînd venea tanti Silvia, femeia de serviciu din bloc, să deretice. Adică o dată pe lună, în ziua lui de salariu. Din mica bucătărie adia o mireasmă la fel de neobișnuită, friptură cu cartofi prăjiți.

„Cineva gătește!“ strigă el și sări direct în picioare, fără să atingă marginea patului. Abia atunci observă așternutul alb, fără nici o pată. „Parcă ieri am vărsat cafeaua aici“, mormăi cu nemulțumire. „Cine își bagă nasul în patul meu?!“ Din doi pași ajunse în bucătărie și...

– Ieși afară, oricine-ai fi! amenință furios dar aproape imediat se dădu îndărăt cu uimire, din fața unei tăvi încărcate cu farfurii. Farfuriile erau pline cu bunătați deși

nu-și aducea aminte să fi avut ceva de mâncare prin casă, în afară de o pungă cu măslina începută săptămîna trecută. Fata care ținea tava îl privea prietenos, ca pe o cunoștință veche. „Am mai văzut-o undeva?!“ se miră el în gînd dar de întrebare întrebă altceva:

– De unde sunt toate astea în bucătăria mea?

Fata surise și îi arătă o schiță după „natură moartă“.

– De aici! răspunse ea suav.

Pe urmă puse tava pe masă și-i declară cu seriozitate:

– Te iubesc și vreau să fac tot ce face o pămînteană ca să îți fiu pe plac.

Gore își pierdu graiul cîteva secunde, lucru nemaipomenit pentru el. Brusc, în capul lui se făcu lumină.

– Ești „fata din fotoliu“, strigă, primul meu portret! Am înnebunit, oare sau ce naiba cauți aici?! Ar trebui să ai vreo cincizeci de ani, eram un puștan atunci!

Ea nu păru deloc intimidată sau poate că se prefăcea foarte bine.

– Și ai ochii albaștri, nu verzi! continuă el tot mai agitat. Porți lentile de contact?

– Iartă-mă, ochii nu am putut să-i schimb, șopti fata. De fapt, eu sunt toată albastră dar tu n-ai putea să mă vezi nici să mă atingi dacă aș rămîne așa.. Și nici tu n-ai putea să trăiești ca om în lumea mea.

În cameră se așternu o tăcere penibilă.

– Mă numesc Akyyyn Jjharad, zîmbi ea. N-am cum să pronunț numele meu exact în limba voastră.

– Nici nu e nevoie, răspunse Gore. Nu mă interesează numele tău, te rog doar să pleci cît mai repede din camera mea pînă nu încep să am necazuri cu rudele tale sau cu administratorul. Poate te caută cineva și nu pot să explic prezența ta fiindcă habar

n-am pe unde ai intrat, de unde-ai venit.. Ai găsit cumva cheile în buzunarul meu? Eram cam băut aseară.

– O să plec, spuse, tristă. Chiar nu vrei să guști un pic din ce-am pregătit?

Ochii ei neverosimil de albaștri îl priveau așa de rugător că nu mai găsi replică.

– Bine, zise Gore mai calm. Dar pe urmă pleci!

„Păcat că n-am desenat și niște salam de Sibiu“, gîndi el, mestecînd de zor. Ca de obicei la mijlocul lunii rămăsese fără nici un ban și ar fi fost nevoit să se împrumute de undeva dacă n-ar fi apărut fantoma din tablou. Deși nu exista prieten pe care să nu-l fiapat deja de bani!

Acum știa de ce nu s-a temut: „Fata din fotoliu“ era o amintire plăcută, prima femeie din viața lui. O întâlnise în atelierul de croitorie al mamei lui, unde își comanda tot felul de rochițe, tînăra soție a unui colonel cam bătrîn. Tabloul fusese un pretext bun pentru întîlnirile lor din fapt de seară, serile în care colonelul juca tabinet cu prietenii, în cealaltă aripă a casei.

– Și zici că mă iubești?... clefăi el ultima îmbucătură și își împinse în față burta dolofană.

Zilele au trecut iar pictorul s-a obișnuit cu Aky, cum îi zicea el. „Fantoma“ s-a dovedit cuminte și demnă de încredere. Nu doar că îi făcea exemplar menajul dar îi oferea și unele satisfacții care i-au șters curînd din memorie clipele fierbinți din timpul dublei sale ucenicii. Aky era soluția ideală pentru un burlac convins ca el, dornic să primească totul fără să fie obligat să ofere ceva în schimb. Iar Gore profita din plin făcînd mofturi la mîncare, trimițînd-o pe Aky după băutura și țigări în vreme ce el și amicii lui „drinkuiau“ de zor sau atunci cînd se închidea în cameră cu vreun model, în căutarea inspirației artistice. Biata Aky se străduia să îi asigure confortul necesar

creației îndeplinindu-i dorințele cele mai năstrușnice, de la sandvișuri cu ceafă de urs pînă la evantaie din pene de lebedă. La rîndul ei, încerca să se inspire din modul de viață al pămîntencilor și într-o zi merse pînă acolo încît îl întrebă dacă ar vrea un copil! Gore tocmai savura un cocktail de fructe de mare „produs“ de Aky după o reclamă adusă de el și la auzul chestiunii se sperie așa de tare că puțin lipsi să-și răstoarne tava cu moluște în poală.

„Nu, nu cumva să faci asta,“ zise el încercînd să pară calm. „Pămîntencele bune nu fac niciodată copii. Alea sunt pămîntence rele care vor să îi chinuie pe bărbați și să le toace banii. Pămîntencele bune arată ca astea“, adăugă întinzîndu-i o revistă cu coperti colorate. În dimineața următoare, Gore o văzu pe Aky îndreptîndu-se spre ușă în pielea goală. Cu toate că era o privești extrem de plăcută se miră oarecum și o întrebă ce are de gînd.

– Mă duc la cumpărături, zise ea cu nevinovăție.

– Ei, nici chiar așa, mormăi el, prost dispus și se întoarse pe partea cealaltă. Pămîntencele bune stau așa numai în casă.

Una peste alta, toate au mers bine pînă în seara nefericită în care el i-a dat telefon ca s-o anunțe că vrea să i se pregătească o cină mai specială fiindcă vine acasă cu o prietenă.

– Gina? întrebă Aky.

– Nu, spuse Gore.

– Bibi?

– Nu.

– Mona?

– Dă-o-ncolo! se enervă Gore. Altcineva! Pămîntenii au mai multe prietene. Oricum,

nu-i treaba ta! Ți-am lăsat un meniu de la Ritz pe masa din bucătărie. Sunt acolo destule poze ca să pricepi despre ce e vorba. După ce termini te rog să pleci undeva. E o tipă cu fițe care vrea să fim singuri.

– Unde să mă duc? se miră Aky.

– Nu știi, zise el. Du-te în parc, plimbă-te o oră, două... Am nevoie de garsonieră.

Dacă ar fi știut Gore care vor fi urmările galanteriei sale probabil că ar fi renunțat și la Ritz și la fițe.. Nici nu apucase să se lumineze de ziuă când ușa de la intrare a zburat trîntită de perete cu un zgomot asurzitor. În prag stătea Aky învăluită într-un nor alburiu de praf.

– M-ai mințit! șuiără ea iar ochii ei albaștri îl fulgerară năprasnic.

Gore se pierdu încurcat, nemaștiind care-o fi fost minciuna.

– Pentru Dumnezeu, Aky, nu fă scandal, o imploră. Nimeni nu trebuie să știe că femeia asta a venit la mine...

– Bestie! tipă blonda dintre cearceafuri. Ai vrut să mă compromiți! Ai pus-o să ne spioneze! Și izbucni într-un hohot isteric de plîns.

– Ți-ai trimis servitoarea să cheme martori...

– Cine e servitoare? tună Aky cu o voce pe care Gore nu o mai auzise niciodată pînă atunci.

– Încetați, încetați, bîlbîi el încercînd să-și îmbrace pantalonii. Nu reușea din cauza nervilor iar Aky i-i smulse pur și simplu din mîină cu o furie la care nu se așteptase.

– M-ai nenorocit, bocea blonda din așternut. N-o să fiu vedetă niciodată... Mi-ai distrus cariera, strigă ea printre sughițuri.

– Dacă află Jan sunt pierdută...

– Taci dracului! se rățoi Gore. Nu vezi c-o înfurii?! Ce mă-sa de carieră făceai! În

curu' gol pe podium poți să stai și acum, nu te oprește nimeni...

– Tu, urlă blonda, tu mă oprești!

Gore întinse o mână gata s-o înșface de coama proaspăt vopsită dar se opri văzînd cu îngrijorare cum pielea lui Aky devenea tot mai albastră în timp ce ochii ei atît de blînzi de obicei aruncau flăcări sălbatice.

– Voiam doar să îi închid gura, zise intimidat.

– TU să închizi gura, șuieră Aky.

– Dar cu ce te-am mințit? zise el cu disperare. Ascultă-mă, nu-i nevoie să umbli goală prin casă, n-am nevoie de evantaie... Poate să facem un copil albastru ca tine...

– Pămîntencele bune nu umblă singure, noaptea, prin parc! tună Aky. Deja era toată o lumină albastră în care trăsăturile omenești abia se distingeau. Blonda se holba uluită din pat.

– Cine-i vrăjitoarea asta nebună? șopti ea, brusc liniștită.

– Iartă-mă, Aky, plîns Gore. O să fiu numai cu tine...

Amîndoi așteptau speriați răspunsul. Sfera albastră mai pluti cîteva clipe prin cameră, apoi se prelinse lent prin fereastra întredeschisă.

Masa de duminică

Vh. Fish zîmbi iar, arătîndu-și dinții lungi către Amarana. Fusese o dragoste la prima vedere, în sensul că îl plăcuse aproape tot atît de mult pe cît îi displăcuse mătușii ei. „Și nu pentru că ar avea trei picioare“, se grăbea să adauge dînsa ori de cîte ori simțea nevoia să își spună părerea în privința acestei alegeri. Lucru care se întîmpla foarte des, oricum mai des decît ar fi dorit Amarana. Iar frățiorul ei îl poreclise „vh-the-fish“ ceea ce nu contribuise deloc la îmbunătățirea relațiilor evident șubrežite de diferența mare de ani dintre cei doi. „Fratele meu e cel mai cel... individ pe care l-am cunoscut vreodată“, declara ea cui se nimerea, neprecizînd termenul pe care îl păstra în minte. Dar nimeni n-o întreba, din fericire, la ce se gîndește în acele momente de reală și realistă sinceritate. Nu erau întru totul familia perfectă – știau singuri aceasta – deși se fereau să o recunoască în public. Probabil, dintr-un exces de sensibilitate. Mătușa ei suferea foarte tare din cauza singurătății însă era conștientă că prețul cel mai scump îl plătea mica Matilda, șoricarul abandonat de cînd fata îl cunoscuse pe Vh.

„Am impresia că Vh. a devenit companionul ei preferat“, se destăinuia la cîte o cafea (numai filtru), prietenelor avide de noutăți. Cîte cafele atîtea prietene, cîte prietene atîtea păreri. Un numitor comun exista totuși: Vh. se potrivea, poate, cu Amarana dar în nici un caz cu familia ei. Dacă ar fi fost ceva mai mic l-ar fi adoptat eventual, „cineva“ – suspinau ele – care să îl crească așa cum se cuvine dar la vîrsta lui, douăzeci și nouă de ani împliniți, nu se mai putea face, desigur, nimic... „Nu că n-aș fi fost destul de îngăduitoare dar situația asta riscă să se perpetueze la infinit!“, graseia dumneaei, delicat, umplînd ceșcuțele din porțelan alb, cu fir auriu. Cînd pronunța „perpetueze“ mătușa lor se înroșea de fiecare dată fiindcă era o persoană pudică dar,

în același timp, cuvîntul acesta o făcea parcă, să vibreze ca și cum ar fi răsucit un resort lăuntric. În acele clipe părea mult mai tînără și, categoric, mai fericită decît era în realitate.

„Ai un profil de faianță“ îi spunea Martin, veșnic îndrăgostit de ea. Îl respinsese mereu, încă din adolescență ceea ce făcuse relația lor extrem de durabilă, în special în pauzele dintre cele trei soții ale lui și cei doi soți ai ei. Dar, dincolo de toate aceste circumstanțe lipsite de importanță, realitatea este că mătușa Amaranei fusese și era încă o femeie cochetă, care știa să deschidă o ușă cu grație. Chiar atunci, ventilatorul îi deznodă panglica galbenă de la pălăria de pai „mauve“ iar gestul cu care și-o azvîrli pe podea stîrni chiote de admirație din partea celor din jur. „Mereu seducătoare, drraga mea“, surîse galant, Martin și-i sărută mîna. „Mi s-a mai întîmplat o dată“, suspină ea, „în prezența unui actor...“. „Și îți plăcea mai mult?“ întrebă Martin, fără să își ascundă gelozia crescîndă.

– Nu îmi plăcea el, îmi plăcea situația, recunosc, iar apoi, remarcînd că răspunsul nu îl satisfăcea, continuă simplu: „aveam prea puține lucruri în comun; nu-i cazul nostru!“

După încă o clipă de gîndire adăugă: „Nu-mi place nici legătura Amaranei cu Vh. Fish dar o suport. Cred că așa trebuie să procedeze o rudă bună.“ Martin zîmbi iar ochii lui deveniră brusc mai umezi și strălucitori: „Ești prea bună pentru lumea asta!“ . La protestele ei, insistă: „nu, nu, așa e, draga mea, ar trebui să îți fie recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru ea dar nu va fi, o știu, ca întotdeauna...“ Mătușa se simți oarecum flatată, oscilînd între dorința firească de a accepta complimentul și datoria de rudă pe care deja o invocase. În cele din urmă zise cu jumătate din vocea ei naturală: „N-ar fi frumos să vorbim astfel despre nepoata mea...“ Dar trebui să se întrerupă

fiindcă tocmai atunci intră Amarana cu Vh. Fish de mînă.

– Detest cîntecele triste, începui fata și toți se feriră să o privească dezaprobînd situația aceasta compromițătoare în care se încapățîna să rămînă în ciuda sfaturilor bune primite de pretutindeni. Ca de obicei, ea nu se lăsă descurajată: „Îmi plac versurile triste dar cîntecele triste nu pot să le sufăr. Mi-e groază de ele. Cred că, undeva, îmi lipsește un punct de sprijin, o motivație, ceva concret, o... rădăcină! Da, cred că îmi lipsesc rădăcinile!“

– Cum poți să afirmi asemenea lucruri de față cu noi?! o mustră aspru Martin.

Glasul lui căpătase o vigoare neobișnuită pentru acea parte a anului. De obicei, iarna, mai mult dormita pe fotoliul de lîngă calorifer, ca o mîță bătrînă și jerpelită. De aceea haina lui de velur maro era plină de scame mai mari sau mai mici, în culorile tapițeriei. Mătușa i-o peria la plecare, cînd își încheia vizita săptămînală, deși știa că se obosește zadarnic. Nici o perie, nici o mînă oricît de pricepută n-ar fi putut să le adune pe toate.

– Mai ales, continuă el la fel de aprig, cum îți permiți de față cu mătușa ta?

Amarana înțelese provocarea dar nu îi răspunse fiindcă ronțăia un fursec de pe masă. În schimb, se strîmbă grăitor către Vh. Fish care o privi melancolic în vreme ce își ștergea fruntea acoperită de o sudoare absolut nepotrivită cu anotimpul.

– Ne rămîne numai visul și abisul... și abisul, spuse el, în final, strîngînd cu o mînă, servetelelul albastru de nylon. Cu mîna cealaltă îi înconjură delicat, talia. Mătușa surîse cu duioșie pentru că adora scenele de dragoste, în special pe acelea de la televizor. În plus, i se părea că Vh. seamănă din profil, cu „Jose Armando“. Avea ochii lui...

– Cînd văd cît vă iubiți, oftă admirîndu-i, aproape că îmi vine greu să vă mai despart!

– Dar trebuie să ținem seama de consecințe! interveni energic, Martin. Nu ne putem permite o asemenea greșeală! Ce-ar deveni nepoții noștri, de exemplu? Niște arătări cu trei picioare...

– Pardon! sări speriată, mătușa Amaranei. Acesta e un mic amănunt ne semnificativ...

– Aiurea, ne semnificativ!

Fata era de-a dreptul furioasă. Așa cum nu o mai văzuseră niciodată, cu ochi atît de fierbinți că ar fi reușit să facă să explodeze un sloi de gheață. Vh. o urmărea pierdut, din colțul unde se retrăsese discret de cînd prevăzuse o ceartă. Ai ei tăceau stînjiți, presimțind că va fi cazul să ia o hotărîre. Poate chiar aceea finală.

Din fericire, cineva trînti ușa. De afară se auzeau zgomote tot mai sălbatice iar în cameră năvăli fratele Amaranei, urmat de prietenii lui. Fiecare ducea cîte o sticlă de bere, neîncepută, iar doi cărau chiar o ladă întregă.

– Filmul! strigară ei, în cor. Am venit să vedem filmul de duminică! Ne mai țineți mult?

– Așa e, filmul... șopti mătușa, trezită parcă, dintr-un vis și respiră adînc. Odată cu ea respirară și ceilalți. Cu mișcări blînde, aproape automate, merse spre video. Alese o casetă pe eticheta căreia nu scria nimic. După o secundă de incertitudine, din aparat se revărsă plutind peste capetele tuturor, ca o iluminare, „Oda bucuriei“.

– Sunt fericită, sunt fericită! strigă Amarana, strîngînd-o în brațe, plină de entuziasm. N-am crezut niciodată că putem fi o familie! Te rog, las-o să cînte, insistă ea, iar băieții o aprobă bătînd din mîini și din picioare și fluierînd cît îi țineau plămîni. Fiecare sărea să îl îmbrățișeze pe celălalt.

În hărmălaia generală, nimeni nu observă că Vh. Fish dispăruse. Tîrziu de tot,

fratele Amaranei simți curentul și o întrebă cine a lăsat ușa deschisă.

– Nu știu, spuse fata și se duse repede să o închidă.

Domnul consilier

...și iată cartea mea de vizită, spuse domnul consilier cu importanță, întinzînd celor două fete, un mic dreptunghi alb, iar fetele chicotiră emoționate, fără să știe nici ele prea bine de ce, să fi fost statura masivă sau funcția importantă a consilierului, poate ochii lui mici, deveniți parcă brusc mai strălucitori cînd o priveau pe mica blondă cu bluză roz, puțin decoltată, cel mult nouășpe ani iar el avea sigur peste cincizeci, diplomatul din piele neagră chiar începuse să se agite în mîna dreaptă pe cînd mîna stîngă sublinia explicațiile cu o vioiciune neobișnuită, dovadă că se simțea aproape ca un parlamentar în campanie electorală, bluza roz îi stimula elocința, cu năstureii ei albi, sub care se ghiceau ceilalți, mult mai apetisanți, ei, ei, ce nu face omul dacă motivația este destul de puternică și fetele rîd fericite, nici nu se gîndeau să aibă atîta noroc din prima zi, au intrat doar să ia o înghețată și le-a remarcat domnul consilier, de acum, Bucureștiul va fi la picioarele lor, le așteaptă o viață grozavă, or să se plimbe de mîine într-o mașină teribilă, poate chiar limuzină ministerială fiindcă pe cartea de vizită sînt tipărite niște majuscule misterioase, trebuie să fie vreun minister sau o firmă, nu îndrăznesc să întrebe ce înseamnă ca să nu facă impresie proastă, vin ele mai de departe dar sînt destul de emancipate, nu le pasă ce zice lumea, viața e grea în ziua de azi, trebuie să profiți de șansă, mai ales cînd nu ai pe nimeni să te ajute, nici prieteni nici rude, banii sînt puțini, or să le ajungă vreo lună făcînd economii, pe urmă gata, acasă, dacă nu își găsesc ceva de făcut, o slujbă oarecare, un job, adică, și consilierul poate fi o soluție, a promis că le angajează pe amîndouă la firma lui, s-a dovedit că e totuși o firmă, fetele sînt puțin dezamăgite deși nu arată, însă o firmă foarte mare, cu mulți americani și nemți, nemții ca nemții dar americanii au dolari, vor primi și ele dolari ca salariu, poate chiar prime, bineînțeles dacă lucrează cum trebuie, nu li s-a

spus ce muncă dar va fi ceva într-un birou, neapărat, nu vor să vîndă tot felul de chestii sau să împartă pliante pe stradă, au văzut o mulțime de tineri, băieți și fete, alergînd după trecători, oamenii se mai opresc uneori, din politețe sau din oboseală, iau cîte un „fluturaș“ și îl aruncă în primul coș de gunoi fără să se uite pe el, una chiar stătea îmbrăcată cu rochie de mireasă și cu umbreluță, în fața magazinului, îndemnînd lumea să intre, rochia era mare, îi aluneca pe umeri, mai avea și un fel de turnură pe sîrmă, sîrma se vedea în special jos, semăna cu o conservă deschisă dar ea zîmbea optimistă, asta la început, cînd s-au întors pe bulevard, după cîteva ore, părea sictirită, soarele o bătuse în cap cu tot cu umbreluță, transpirase, își făcea vînt cu un pliant luat de la băieții de alături, nu era nimeni să-i dea măcar o Cola așa cum băuseră ele într-un local scump, un fastfood cu aer condiționat, mîncaseră înghețată, cinci arome plus frișcă, fructe și sirop de ciocolată, viața e o cutie cu bomboane de ciocolată, doar văzuseră Forrest Gump la cinematograful, cunoșteau replica deși nu știau prea bine ce înseamnă, o spuneau cînd voiau să impresioneze, să se vadă că discută și subiecte mai serioase, domnul consilier a apreciat că sînt fete culte, americanilor de la firmă o să le placă treaba asta, cine știe, poate vreunul se ambalează mai mult și ajung în America, or să-și cheme și rudele, părinții, frații, nu-i bine să trăiești singur printre străini, îți trebuie cineva de încredere pe lumea asta, pînă atunci însă, vor fi foarte atente cu domnul consilier, fără dînsul ar fi rămas la pliante sau, mai rău, s-ar fi întors acasă, într-un oraș mic și sărac, oricît de frumoasă le-ar părea altora priveliștea, ele știu bine că nu dealurile înverzite îți aduc bani, de cînd s-a închis fabrica oamenii încearcă să facă agricultură, cresc porci, găini, pe lîngă bloc, tatăl lor a fost inginer, acum cară lături la porc, trebuie să mănînce și ei și cei mici, de alocații ce să mai vorbim iar ajutorul de șomaj nu ajunge pentru întreținere, pentru manuale, sînt oameni de peste

patruzeci de ani, unde să se mai ducă la vîrsta asta, dacă ar fi avut bani le-ar fi trimis la facultate dar cei doi mai mici trebuie să termine și ei liceul, pe urmă se vor descurca într-un fel, deocamdată își iau haine de la second hand ca toată lumea, aici sînt niște magazine... la început le-a fost rușine de cum sînt îmbrăcate dar cînd au văzut prețurile s-au liniștit, cîți pot să cumpere așa ceva, e plin de second hand Bucureștiul, degeaba se țin ăștia cu nasul pe sus, sigur, trec mașini formidabile dar și Dacii care scot gaze și zdrăngăne la curbe, din încheieturi, gazda lor are una de care e tare mîndră, abia s-a îndurat să le aducă pînă aproape de centru cu ea, oricum pleca la serviciu, nu mergea special pentru ele și tot aștepta să îi dea ceva, din prima zi s-a băgat la mîncarea lor, parcă aduseseră cine știe ce, dacă le-ar ajunge două săptămîni ar fi super, dimineața și prînzul, seara – un ceai, un biscuit, gata, n-au de gînd să se îngrașe tocmai acum, știu că arată bine, aici nu se simt prea în largul lor însă acasă mergeau la toate chefurile și dansau toată noaptea, chiar dacă a doua zi aveau școală, altceva decît să dansezi și să te plimbi nici nu puteai să faci, la cinema venea cîte un film dar costa, plăteau băieții cînd aveau cu ce, și prăjitură și bere și cinematograful e prea mult, de unde tot timpul, cei cu bani se distrau între ei, acolo trebuia să te îmbraci altfel, erau fete mult mai urîte dar umblau după ultima modă, copiau tipare din reviste străine sau chiar mergeau în București, la cumpărături, unele primeau pachete de la rudele din străinătate, uite că azi s-a întors roata și își imaginează cum vor veni peste cîteva luni într-o mașină trăsnet, o vor parca în fața blocului, toată lumea se va uita cu invidie, mai ales cei la care au datorii, iar ele vor purta haine scumpe și vor miroși a parfum fin, ca în filme, unde eroul pleacă sărac și umil de acasă, are la început necazuri dar pe urmă dă lovitură, nici n-ar fi bine să reușească din prima, lupta cu greutatea călește caracterul, te învață să prețuiești norocul cînd îl găsești, devii înțelept și modest, cel

puțin așa arată acolo, ei, dacă nu le va conveni firma consilierului pot s-o schimbe după ce își vor face mai multe relații, vor cunoaște persoane mai importante, deocamdată sînt mulțumite, a fost o zi bună, deși le este cam foame, nu poți să trăiești numai cu Cola și înghețată, de dimineață n-au mîncat nimic, doar un ceai făcut în grabă, le-a zorit gazda, nici nu voiau să umble la provizii de față cu ea, decît înghețată le-ar fi plăcut mai degrabă un sendvici, tot cam atît costa dar ce-ar fi crezut consilierul, uite două tipe lihnite, nu se face de la prima întîlnire, așa a fost altfel, s-au simțit tratate respectuos, după ce că le-a cerut voie să plătească el, acum au cam obosit, s-ar întoarce la gazdă, totuși nu pot să îl întrerupă iar el vorbește întruna, oare unde o fi parcată mașina consilierului, umblă pe jos de destul timp, căldura asta le ametește, e ca un mers somnambulic, deja s-au plictisit, nu-l mai ascultă ce spune, cum le dă mereu asigurări că va fi așa și pe dincolo, le descrie birourile, calculatoarele, vor trebui să învețe cum să lucreze pe computer, bineînțeles, or să se obișnuiască, limba engleză, desigur, îi zîmbesc, aprobă aproape mecanic, nu vor să îl supere, au numărul lui de mobil, urmează să-l sune în zilele următoare, cel mai bine ar fi mîine, își notează și el adresa de la gazdă, telefonul, ceva tot l-ar întreba dar nu prea le vine, în sfîrșit le conduce la metrou, abia acolo, în fața aparatelor de taxat, fata blondă își ia inima în dinți și încearcă să afle ce fel de consilier este, ca să știe cu cine să ceară, stratagama e stîngace dar dînsul nu se supără, răspunde scurt dar amabil, consilier pe probleme speciale, la revedere, sărut-mîinile, le privește zîbind cum coboară scara, apoi se șterge pe frunte de transpirație și pornește agale spre stația de autobuz.

Buchetul de garofițe sălbatice

Terasa era aproape pustie. La ora aceea se ridicau umbreluțele și chelnerii începeau obișnuita curățenie.

Ei mai întârziiau, totuși, fără să se poată hotărî care va fi pasul următor. Fumau amîndoi, cu gesturi aparent degajate deși, în realitate, se simțea cum plutește în aer o tensiune mai veche. Jocul de-a șoarecele și pisica...

Femeia cu flori prinse prilejul. Se apropie zîmbind mios, de masă, și le întinse un buchet de garofițe sălbatice: „Ia, domnu’ d’acilea! Pentru domnișoara... Că-i rumenă ca bujorul, să-ți trăiască!“.

Fata îi privi stingherită, fără să spună nimic. Îi ardeau obrajii de mult ce stătuse în soare, aproape două ore și jumătate, neîndrăznind să își termine paharul cu Cola și să plece acasă. El îi vorbise întruna despre covoare și artă, despre turnee și expoziții... Era pictor și avea, inevitabil, barbă, o barbă cărunță, pe care și-o scărpină de zor, complicîndu-se în explicații necerute de nimeni. Așa făcea și la cursuri, iar studentele își dădeau coate și se așezau în poziții cît mai provocatoare, în bănci, ca să îi atragă atenția. Doar ea nu... De aceea îi și plăcuse „maestrului“.

O invitase după ore, la o cafea. De fapt, el nu bea decît bere iar fata a fost prea intimidată ca să protesteze așa că, pînă la urmă, a terminat el amîndouă sticlele și pentru ea a cerut o Cola. Gestul cu florile i-a luat prin surprindere pe amîndoi. Bărbatul încercă să își ascundă ezitarea inițială apucînd brusc buchetul, cu aceeași mîină în care ținea portofelul.

Nu era prima oară cînd se întâlneau în oraș. De obicei, o întreba dacă vrea o cafea sau o Cola – niciodată și una și alta –, cu toate că ar fi putut să servească și prînzul sau cina, atît de mult o ținea de vorbă!

Adriana era din fire, răbdătoare și blîndă, dar zgîrcenia „maestrului“ o enerva. Nu fiindcă i-ar fi trebuit ceva de la el ci pentru că știa foarte bine că stă într-o vilă și cum ar fi locuit acolo dacă n-ar fi avut bani? Cînd un tip sărac îți cumpără o cafea înseamnă că face un sacrificiu – Adriana ar fi apreciat foarte mult gestul. Dar cineva cu „posibilitățile“ lui...!

Se vedea că nu e obișnuit cînd îi întinse cu un zîmbet galant, florile. Strîmbătura lui galeșă o distră de-adevăratele. „Doamne, cum seamănă cu o maimuță“, gîndi ea, fără voie. „Ce-or fi văzînd fetele...“ Ei, da, fetele, colegele ei o invidiau sincer fiindcă era „favorita“ lui... Învăța atît de ușor și de repede! Deși Adriana nu avea o experiență prea mare în relațiile amoroase, ceva din felul de-a fi al „maestrului“ o îndemna să îl considere ipocrit atunci cînd încerca să se dea drept romantic. I-ar fi plăcut infinit mai mult dacă i-ar fi spus clar ce vrea de la ea pentru că așa ar fi putut să îl refuze direct, să termine odată cu presiunea asta insuportabilă, o presiune psihică formidabilă ce apăsa de cîtva timp asupra ei. Însă el tot ocolea subiectul și nu trecuse dincolo de „mărul pe care îl oferea Eva“, între două prelegeri despre carpetele țărănești. Situația începea să o agaseze.

Adriana închise ochii, pe jumătate, și încercă să își imagineze posibilele avantaje ale unei „relații“, dar figura agitată a „maestrului“ i se părea atît de caraghioasă încît își mușcă buzele ca să nu izbucnească. Era gras și nu îi pria deloc soarele. Berea îl congestionase considerabil iar vîntul îi răscolea mustața bogată. Treptat, își apropiase scaunul de al ei.

Adriana simți primejdia. Încercă să se concentreze pe orice altceva: de la frimiturile de covrigi de pe masă pînă la copertina verde a bufetului. Numără dungile umbreleței lor, trecu în revistă toate dezamăgirile din scurta ei existență de pînă atunci dar,

fatalmente, privirea îi coborî în cele din urmă, pe fața „maestrului“. Îi admiră profilul roman, cu un nas acvilin impozant, vocea gravă, baritonă, barba căruntă în care strălucea galbenă și stingheră... o picătură de bere!

Ca la un semn, căldura, necazul și foamea o podidiră toate deodată. Nervii i se destinseră brusc într-un hohot de râs năvalnic, amestecat cu lacrimi. Cu o ultimă fărîmă de rațiune, Adriana se aruncă încîndu-se către poșetă. În clipa următoare se topea printre trecătorii grăbiți, nu înainte de a fi depus în mîna umedă a „maestrului“, buchetul de garofițe sălbatice.

Abia în stația de autobuz reuși să își revină complet. Se privi în oglinjoară și se pudră un pic. Veselia îi dispăruse. Știa de pe acum că va avea un examen pentru la toamnă. Un examen la care va trebui să învețe bine, bine de tot...

De-de și ziua ei

De-de, te rog, nu uita să îmi aduci prăjitură, poate ai să uiți, zău, nu te supăra, am avut multe probleme în ultima vreme, nici nu mai știam cum te cheamă, oricum ai un nume foarte ciudat, la început n-am crezut că o să mă îndrăgostesc de tine care ești atât de frumoasă, mai frumoasă ca apa, ca ploaia și cât îmi plăcea să umblu prin ploaie, numai tu știi, lîngă tine totul era altfel, sigur, îmi lipseau distracțiile obișnuite, dar era așa liniște, se auzea numai ploaia iar pașii noștri nu se afundau ca de obicei, în pămînt, ci pluteau, ții minte cum pluteau pe mări, pe oceane, dincolo... da, ai dreptate, am obosit, nu trebuie să mai vorbesc, dar spune-mi, măcar voi mă înțelegeți, oare chiar mă înțelegeți sau doar vă prefaceți ca să stau eu liniștit, să cred că există și alții, că nu sînt singur în toată pustietatea asta, deși încerc să comunic, vă văd, totuși nu pot fi sigur că voi nu sînteți numai în mintea mea ca atîtea fantome pe care le caută doctorii acolo, în capul meu, de ce să fie mereu vina mea că simt lucruri ce nu există, dar tu, De-de, tu ești adevărată, n-aș crede asta dacă nu mi-ai aduce mereu ciocolată, așa mi-au spus doctorii, adevărate sînt lucrurile pe care poți să pui mîna dar cum să pun mîna pe tine, asta nu se poate, e prea urît să pipăi femeile chiar atunci cînd sînt încă fete, tot femeie se cheamă că este, vei crește, ai să fii mai frumoasă, o să-ți uiți vechii prieteni și pe mine care nu pot să-ți fiu prieten, sînt prea mare ca să mă joc așa cum vrei tu, deși dragostea unui adult te măgulește, ar trebui să fii mai atentă, nu e toată lumea ca mine, oamenii pot fi foarte răi și tu ești tare încrezătoare, e mai bine să ai prieteni de vîrsta ta, cel mai mare rău ar fi să mănînci o bătaie ca atunci cînd te-au așteptat cu zăpadă la colțul școlii, de frică ai alunecat și ți-ai rupt paltonul, așa ai mai primit vreo cîteva acasă pentru că mama ta nu înțelege că nu ești tu de vină, vezi, De-de, băieții încearcă să îți atragă atenția, dacă voiau să te bată de-adevăratele chiar te băteau, nu

se opreau să te ridice, să îți scuture hainele, n-avea grijă, nu i-au impresionat lacrimile tale, dacă erai urâtă sau grasă puteai să plîngi pînă mîine, acolo rămîneai, în zăpadă, poate te zărea vreun trecător mai milos ori un pensionar, pensionarii n-au niciodată ce face, în loc să își vadă de treburile lui te-ar fi pisat cu întrebări, dar tu ce făceai cînd au sărit la tine, îi cunoști și de cînd, din ce clasă, cine e diriginta, nu se mai poate cu toți golanii ăștia, trebuie reclamați, să li se scadă nota la purtare, e timpul să îi învețe cineva minte, pe vremea lui nu se întîmplau asemenea fapte urîte, copiii erau respectuoși, nici gînd să răspundă unui matur cînd li se făcea observație și așa mai departe, în vreme ce tu te-ai fi străduit să te ridici singură, să îți cauți lucrurile în zăpadă, și cum, chiar nu vrei să mergi imediat la școală să îi spui dirigintei, dar nu are ore, ai fi îngăimat cu ochii în jos simțindu-te, culmea, tot tu vinovată de lipsa profesoarei, atunci la director, directorul trebuie să fie, nu te duci la director, ochii lui mici, de om răutăcios și bătrîn te-ar fi fixat, ai fi știut că nu există decît o scăpare, da, mă duc chiar acum, ai fi șoptit luînd-o la goană, cu ultimele puteri, în direcția opusă, hei, școala nu e acolo, poate ar fi strigat după tine dar nu contează, poate ar fi scuipat de supărare că nu manifesti recunoștința pentru atenția lui față de tine, el care nu are la urma urmei, nici o obligație, doar a trecut și-a dat cu ochii de-o smiorcăită, putea nici să nu se oprească, adică asta n-are părinți să îi poarte de grijă, să o învețe să se ferească, știau băieții de ce au pocnit-o, poate așa i-a enervat și pe ei cu aerele de..., dar tu nu înțelegi, De-de, ești o fată frumoasă și ceilalți se poartă bine cu tine, mai bine decît îți dai tu seama, n-ai să apreciezi asta decît foarte tîrziu cînd vei fi prea în vîrstă ca să mai prezinți interes și îți vei spune că ai trăit degeaba, ai să regreți felul cum ți-ai pierdut timpul aranjîndu-te pentru ochii bărbaților, străduindu-te fii cît mai... în orice clipă, nu, De-de, nu sînt chiar atît de idiot, poate fiindcă am trăit mai

mult, știu de ce îți place să vii să vorbești cu mine, simți cu instinctul tău de viitoare femeie că nu e nevoie să te prefaci, pentru mine vei fi mereu cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, nu ai de ce să îți studiezi mișcărilor, să te privești cu coada ochiului în orice geam sau oglindă întrebându-te cum arăți, temându-te că ai să spui vreo prostie, trebuie să fie tare obositor să faci toate astea, când te plictisești de lumea lor poți să te întorci aici, cu mine ești în siguranță, deși părinții tăi nu pricep că nu sînt pedofil, tipii aceia care o fac cu copiii ar trebui spînzurați, ei sînt adevărații nebuni, nu eu, chiar dacă văd lucruri ce nu există, și nu mereu, doar atunci când sînt foarte-foarte obosit, în mintea mea apare un fel de confuzie, știu că ți-e greu să mă urmărești, nici să nu încerci, eu am problemele mele înșă sexul e altceva, am destui bani pentru sex, sînt fete bune în felul lor, nu se prostituează dar orice femeie e interesată de bani, la urma urmei, și de ce n-ar fi, mică De-de, pentru tine pare normal să primești una sau alta, ești un copil, mai tîrziu va trebui să plătești într-un fel toate astea, nu e vorba de mine, lasă, hai să discutăm despre altceva, despre ziua ta, ai promis că îmi aduci prăjitură, vezi să nu uii, știu că aștepti un cadou, ce urît sună, vreau să spun o dovadă că m-am gîndit la tine, poate o poezie dar eu nu mai scriu poezii, n-are rost să te mint, aș putea să îți dau una veche și să spun că e pentru tine, îmi pare rău, De-de, pe atunci iubeam numai femei, nu știu cum se scrie unui copil, nici nu sînt sigur că oamenii înțeleg ce e dragostea asta pentru tine, nu aștept să mai crești, nu am nici o „intenție“, doar te iubesc, azi și nu mîine, pentru că mîine a încetat să existe, nebunia mi-a afectat simțul timpului, de ce rîzi, crezi că nu sînt nebun, că e vreo metaforă, ba sînt nebun și-am să te prind chiar acum, te învăț eu minte să rîzi de mine, vai, De-de, cît sîntem de imaturi, măcar tu ai o scuză, deși nu ești deloc precaută, ce-o să mă fac cu tine, du-te acasă, fetiță, am treabă, ne vedem mîine...

O după-amiază fierbinte

Singura dată când te-am văzut a fost demult, pe stradă, într-o ocazie oarecare, nici nu mai țin bine minte în ce fel, și ieri m-am trezit cu tine la ușă tremurînd de foame, de frică, măi doggy dog, de ce m-ai ales tocmai pe mine dintre atîția vecini, mai buni, mai răi, fiecare cum s-a nimerit, știu că nu e momentul dar îmi amintesc o legendă, mă rog, o poveste despre cum au fost creați oamenii dintr-un aluat ca de pîine, amestecat și pus la copt, aici vine poanta, pe unii i-a uitat Dumnezeu în cuptor și s-au pîrlit de tot, au rămas cu arsuri, cu o durere sau cu mai multe, pe alții i-a scos prea curînd, de aceea sînt așa necoptți, ha-ah-ha, ce mai rîdea amicul, doar mie nu mi-a venit să rîd, mă durea o măsea de aseară și explicația cădea prost, adică eu sufăr și ăsta rîde dar n-avea rost să îi stric cheful omului, plus că eram gazdă, cu toate că nu îl invitaseam, așa apar unii, deschizi ușa și dai de ei, hai că trec pe la tine și dintr-un pas e în casă, ce să-i mai faci, spui sigur, voiam să plec dar intră, nu, nu mă grăbesc deloc, poate tu ai vreo treabă și îl privești cu speranță nemărturisită, de unde, sînt liber toată după-amiaza îți răspunde cu zîmbetul numărul unu, arătînd o dantură impecabilă care-i departe de a ți-l face simpatic, în special acum, altădată l-ai fi sfătuit să se apuce de reclame cu pastă de dinți dar în clipa asta îl invidiezi sincer și își dă seama, afurisitul, că nu e ceva în regulă, devine brusc grijuliu, atent, se interesează de starea ta în timp ce ia loc în fotoliu, apoi caută barul din ochi, nu mai este, l-am desființat de când stau singură, mare păcat, zice el, nu știe că îl am pe doggy care bea numai apă sau lapte, conviețuim de o zi jumătate, nu prea îl cunosc totuși pare un cîine simpatic, puțin impulsiv, seamănă cu ex-ul meu cîteodată – la calități, nu la defecte –, vezi, te retragi, tot țepoasă, ca un trandafir, spune ce vrei, nu-ți dau de băut, credeam că sîntem prieteni, de când cu mine, poate cu el, dar totdeauna am fost

de partea ta, păcat că n-am băgat și eu de seamă, așa ești tu, visătoare, romanțioasă, îți trebuia alt bărbat, unul ca tine, probabil, de ce nu, sînt disponibil în continuare, aha, nevasta ta ce spune, o știi pe Irina, habar n-are pe unde calcă, înseamnă că e și mai romanțioasă, nu, dragă, e doar ocupată, da, foarte bine, e ocupată cu propria ei persoană, altcineva nu o interesează, adică ai venit să-mi spui că te simți neglijat, și asta, de fapt, voiam să te văd într-o problemă mai arzătoare, anume, n-ai un pahar cu apă, de apă chiar avea nevoie, se încinsese, i se lipise cămașa de spate, acum începea să asude, în curînd o să și miroasă, lamentabil, o persoană atît de voluminoasă n-ar trebui să circule pe căldura asta, de ce n-or sta, doamne, la ei acasă, cu ventilatorul în brațe, mai îmi dai unul, evident, dacă nu-i visul vieții mele sigur e un coșmar, bărbatu-i ca el sînt teroarea femeilor singure, se înființează cînd nu te-astepti și nu se dau duși pînă seara, au impresia că îți fac o favoare debitînd complimente aiurea în timp ce măsoară distanța de la scaun la pat, ești prea dură cu ei, îmi spunea mama, n-ai să ajungi departe, lor le place să impresioneze iar tu nu te lași impresionată, unde ești, mamă, să mă vezi cum îi car apă cu un zîmbet cît se poate de cald, mai rămîne să îi șoptesc în ureche, sînt fierbinte pînă-n ultima fibră, ard, ia-mă, poftim paharul, du-mă departe, ai spus ceva, eu, nimic, mă gîndeam la vremea de azi, cînd e cald încep să vorbesc singură, zău, și te răcorești, da de unde, devin și mai fierbinte, mda, cred că e cazul să plec, oare, așa simt, ești de-a dreptul ostilă, și cum ai vrea tu să fii, să zicem cooperantă, în ce sens, putem încerca o perioadă să ne simțim bine, de ce, poate ai fi mai relaxată, am ieși împreună, cu tot cu Irina, dragă, Irina e nevasta mea, nu pot s-o dau la o parte, cine ți-a cerut asta, dacă ai avea răbdare, îi tremură vocea, peste cîtiva ani va exista o posibilitate, după ce îmi recuperez casa, am o casă naționalizată, acum sînt în proces, îmi trebuie bani, nu pot să risc un divorț, stop, stooop, lighioană

stupidă, a rămas interzis, s-a zăpăcit de tot, bîlbîie, cămașa e mai umezită, îl strînge vizibil la gît, n-are aer cînd dă să respire, e gras, e mare, îi e rău, jivină nenorocită, nu, fără scandal, te rog, nu ridică vocea, aud vecinii, sînt vecinii mei, nu ai tăi, sigur, dar nu e cazul, să nu ne certăm, eu cu tine, a fost o vorbă, eu cu tine, nenorocitul, vreau să spun să nu ne impacientăm, ești stresată, ești obosită, tu mă stresezi, cine te-a chemat, eu nu, vreau să-mi spui cine te-a chemat, regret sincer, a fost o greșeală, m-ai înțeles greșit, treceam pe aici, să nu mai treci, să uiți drumul ăsta cîte zile ai, evident, plec și deschide ușa, e hărmălaie, doggy latră de alături, nu suportă vocile ascuțite, dar n-a fost ușa de la ieșire, cînd dog s-a repezit din camera cealaltă am crezut că face infarct, pînă a venit Irina să-l ia cu mașina i-am dat apă cu zahăr, i-am pus comprese, l-am ventilat, partea bună a fost că mi-a trecut măseaua și am ieșit la plimbare eu și cu tine, tu și cu mine, doggy dog, puiule...

Îndoielile Penelopei

Ceața s-a risipit odată cu tine, nu, niciodată n-am știut prea bine cine sînt, dacă viața mea avea sau nu un rost fără tine, dragoste, nu m-am întrebat, poate s-au întrebat alții, privind cu milă încercările mele de a amîna destinul, pînă cînd plecarea ta m-a eliberat de complexe, în sfîrșit, s-a produs iremediabilul, e mai bine așa, ca și cum o tensiune îngrozitoare s-a descărcat, sabia lui Damocles a căzut peste mine, m-a despicat în două, o jumătate te caută încă dar cealaltă penelopă se bucură de izbîndă, știu că pare ciudat, întotdeauna bucuria a fost amestecată cu suferință și suferința cu bucurie, dar de astă dată totul e altfel, a trebuit să rămîn văduvă ca să înțeleg că nu sînt făcută pentru căsătorie, azi, cînd exiști numai în mintea mea, pentru prima oară eu hotărăsc dacă te vreau sau nu alături de mine, au dispărut privirile care mă căutau, mîinile care mă doreau, corpul tău dur și fierbinte, parcă aș scrie romane de serie roz, nu o scrisoare de adio în care încerc să îți explic inexplicabilul și am curaj tocmai fiindcă nu ești de față, dacă ai fi, doamne, dacă ai fi nu m-ar mai interesa toate astea, psihologul m-a sfătuit să compun o scrisoare, să mă defulez, să îmi exprim temerile, nefericirea, să îmi analizez trăirea cu bune și rele, să fac adică, bilanțul celor zece ani de căsătorie, dar nu pot, simt cum ceva se opune aritmeticii, plusul și minusul nu mai funcționează ori mintea mea s-a dereglat brusc, poate că iremediabilul mă sperie, mai importantă îmi pare moartea decît viața noastră împreună, o viață banală, obișnuită, care îmi este refuzată acum și de ce atîta nedreptate cînd eu nu mi-am dorit lucruri teribile, voiam doar o continuare, ceva calm după o dragoste zbuciumată, dar tu ai decis altfel, fără să mă ascuți, deși îți spuneam că nu-i bine, cît te-am rugat măcar să aștepți, grăbitule, tu erai disperatul nu eu, chiar dacă eu sufeream vizibil, purtarea ta

mi-a dat de gîndit, am început să văd altfel lucrurile, nopțile în care lipseai m-au făcut să înțeleg un adevăr simplu, adevărul că între noi nu a fost dragoste ci dorința care leagă două trupuri nu două destine, de fapt eram liberi și singuri în libertatea noastră, nici unul nu auzea ce spunea celălalt, ne căutam instinctiv perechea adevărată, doar eu mai speram într-o minune, ceva care să te ajute să îți uiți îndoielile, chinul, să trăiești pur și simplu, așa cum încercam eu, zadarnic te-au sfătuit rudele, prietenii, ce trebuia să se întîmple s-a întîmplat, ai mers orbește către distrugere, m-ai amețit și pe mine cu prostiile tale, ajunseseam să cred că, poate, merit mai mult decît o existență plictisitoare, lipsită de orizont, cum îți plăcea ție să spui, aceasta e Realitatea și eu mă înșelam sacrificîndu-mi dreptul la fericire, vai de noi, unde am ajuns cu ideile astea, ar trebui să te urăsc și lumea mi-ar da dreptate pentru că tu ești vinovatul, te-ai întors doar ca să fii văduva ta, nici nu știu de ce n-ai rămas acolo unde ți-ai găsit împlinirea, extazul și ce mai voiai, de ce ai venit să mori în brațele mele dacă viața ta... la urma urmei, nu-mi pasă, poate îți datoram într-un fel serviciul ăsta, cu toate că nu-mi place ideea că ai ajuns să mori lîngă mine din datorie, moartea este ceva extrem de personal, de intim, ar trebui să asiste numai cei pe care îi iubești, niciodată străinii, detest obiceiul de a muri la spital, într-un salon nenorocit, cu infirmiere grăbite să te ducă la morgă, tu te chinui și ele te privesc plictisite, hai, nu te duci odată, să lași patul liber, să facem curățenie, mai așteaptă și alții, crezi că numai tu ești pe lume, m-ai rugat să te iau acasă și te-am luat, ce era să fac, nici măcar nu mi-a fost milă de tine, doar un sentiment de zădărnicie, de neputință, aveai o privire atît de stinsă, vorbeai atît de încet că a fost nevoie să mă aplec spre tine așa cum te aplecai altădată să mă săruți, dumnezeule, cum se combină imaginile astea, e inuman, am senzația că toți sîntem prinși într-o capcană, facem cîte un pas și ne credem liberi, n-ai înțeles

că nu eu îți stăteam în cale, nu eu eram obstacolul în calea fericirii tale, nefericitele, biet muritor de ocazie, nici să mori nu știi bine, te-ai zvîrcolit gîfiind într-o mie de feluri, alții pot să trateze chestiunea cu demnitate, tu te zbăteai de parcă ai fi luat-o la fugă, ai fost ridicol pînă în ultima clipă, dacă nu te iubeam aș fi plecat imediat, te-aș fi lăsat singur cu văicărelile tale, știi cît detest scenele, îmi repugnă istericalele și apoi, fiecare cu destinul lui, nu mă lămureai tu în privința asta ca în multe altele, păcat de inteligența cu care te laudai, nu ți-a folosit la nimic, ai scăpat prilejul să-ți pui în practică învățămintele, ca de obicei, mi-ai pasat mie toate problemele, m-ai silit să-ți suport suferința, în detaliile ei mizerabile, unde era atunci iubirea vieții tale, în orice altă situație te-aș fi trimis la ea cu tot cu întrebările idioate despre nemurirea sufletului, parcă din mine o să rămînă ceva, nu, dragă, de ce ar rămîne, dar mie nu mi pasă, eu nu am avut aspirații atît de mărețe, te-ai gîndit vreodată cît de greu se trăiește cu tine, cu complicațiile tale, cu figurile de om neînțeles, toată lumea trebuia să-ți stea la picioare, și totuși atunci mă impresionai, te credeam altfel, dacă ți-aș fi simțit lașitatea aș fi înțeles cine ești de fapt dar gîndul că te-aș putea pierde mă apăsa groaznic, mă împiedica să văd limpede și tu știai asta, te-ai folosit de slăbiciunea mea ca de o armă, ai profitat cu nerușinare de dragostea asta irațională, m-ai făcut mereu să mă simt vinovată că te țin lîngă mine, aveai aerul că ești prizonier, cine îl oprea pe marele om să își împlinească destinul, oricum destinul a fost mai tare ca mine, uite și rezultatul, doi pe unu' jumate cu narcise deasupra, nu meritai nici o floare dar despre morți numai de bine, aiurea, nimeni nu credea în tine cum am crezut eu, chiar atunci cînd știam că totul s-a terminat, erai cu adevărat liber de mine, de viața noastră, doar de frică nu te-ai eliberat, abia acum înțeleg de ce fugeai, ce folos, prea tîrziu, inutil.

Adio Giuliei

Giulia se îndrăgostise de mai multe ori pînă la cei douăzeci și cinci de ani ai ei, însă de fiecare dată – ca un blestem! – apărea cîte ceva care o făcea să pună capăt relației. Oricîtă răbdare ar fi încercat să aibă, tipul se dovedea ori prea gălăgios ori de-a dreptul plicticos! Oricît de tare s-ar fi ferit să se certe cu respectivul se stîrnea din senin vreo problemă care nu putea fi evitată. Dacă era sărac, de exemplu, iar ea îi arăta că are destui bani insul devenea nevrinos și încerca să îi demonstreze la limita politetei sau mai rău, că nici el nu are nevoie de banii ei. Dacă era mai bănos o considera pe ea mîndră și prea independentă... Dacă era mai tînăr ca ea îl enervau sfaturile pe care voia să i le dea, dacă era mai în vîrstă se supăra fiindcă ea nu făcea tot ce îi spunea el!

În final, ajunsese să îi fie de-a dreptul teamă de asemenea tentative sortite eșecului și să refuze din start apropierea de vreun posibil pretendent. Singura soluție rămăseseră firește, mătușile. Care s-au strîns imediat într-un consiliu de familie.

– Bine, dragă, zise doamna masivă din fotoliul tapisat cu mătase bleu. Și mai servi un fursec din farfurioara pusă la îndemînă. Atitudinea ei prevestea o furtună. De obicei, cînd mînca, avea o expresie înfricoșătoare iar bietul fursec aproape îngheță în mîna ei, pe drumul către gura vopsită cu ruj. Îl mestecă pe îndelete, apoi întrebă aproape răstit:

– Cine-o fi învățat-o pe fata asta să aducă bărbați în casă?

Femeia de lîngă ea o privi sfioasă, neștiind ce să îi răspundă. În casă nu era nici un bărbat.

– Nu acum, continuă doamna, vizibil iritată de mirarea femeii. Ai văzut că are aparate de ras în baie!

– Dar, îndrăzni cealaltă, poate le folosește ea...

Avea o voce la fel de timidă ca și înfățișarea. Mîinile le ținea încrucișate, în poală, în vreme ce se rezema mai mult decît stătea pe o jumătate de scaun. Însă doamna nu suporta contrazicerile.

– La ce să-i folosească, îți zic eu ce simt: aduce bărbați în casă! De asta nu o ia nimeni. Vecinii văd, oamenii află unul de altul și pleacă. Cine e prost să ia el ce a lăsat ăla de dinainte! Numai așa, de distracție...

– Vezi că poate te-aude, șopti femeia, îngrijorată. Era o rudă mai de departe însă ținea la Giulia aproape ca la fiica ei adevărată. O compătimea sincer deși se simțea oarecum mîndră fiindcă „a ei“ nu trecuse prin dezamăgirile Giuliei, se căsătorise devreme, făcuse și doi copii, nepoții pe care îi lua de la grădiniță în fiecare zi. Mătușa fetei părea de neclintit iar scîrțîitul fotoliului îi sublinia nu doar mulțimea kilogramelor ci și hotărîrea.

– Și dacă m-aude! Vrea să se mărite ori nu? Asta contează, argumentă ea, energic, arătînd către Giulia care stătea liniștită, în prag. Era obișnuită cu felul de a fi al mătușii ei și o suporta fiindcă știa că va reuși s-o ajute cumva. Întotdeauna reușea, chiar dacă nu prin metode prea ortodoxe.

– Fată, ție îți trebuie altă casă, hotărî scurt. Mută-te, du-te în gazdă, stai cu o prietenă dacă vrei, dar undeva unde nu te știe nimeni. Cine nu știe nu poate să bîrfească, ascultă la mine că nu sunt bătrînă și-am îngropat trei bărbați pînă acum! Fiecare de altă boală... Și pe mine mă supără un pic rinichiul drept, trebuie să mă duc la doctor.

Se întoarse ușor spre femeia în vîrstă:

– A venit la policlinică unul cam la cincizeci de ani. L-am văzut cînd așteptam să mă cheme la raze. Mi-a zis Lona că e holtei și stă cu maică-sa. Pensionat pe caz de

boală da' cu pensie mare, de la armată.

– Mătușă! își pierdu nepoata, răbdarea. Pînă atunci tăcuse așteptînd resemnată, soluția salvatoare. Cum soluția întîrzia să apară i se citea în ochi enervarea abia stăpînită.

– Mie nu îmi arde de pensionari, mie caută-mi unul tînăr!

Mătușa continuă netulburată ca și cînd n-ar fi auzit-o.

– N-are o dantură prea bună, înseamnă că nu mănîncă așa cum trebuie. O să-l chem o dată la masă. Îi fac sarmale și îi dau țuică de prune de la noi, de la Buzău. Cît despre tine, domnișorico, o avertiză dar fără mînia de dinainte, învață să fii respectuoasă și să nu vorbești peste cei cu mai multă experiență! Dacă ai minte n-o să vorbești nici peste el pînă te ia de nevastă. După aia poți să mai zici dar cînd îl vezi în toane bune și totdeauna singur că dacă îl faci de rîsul lumii n-o să îți fie nici ție bine!

Nepoata lăsă capul în jos. Număra ciucurii covorului. Îi ieșeau mereu fără soț. La fel ca ea. „Dacă n-am fost în stare să mă mărit așa îmi trebuie“, gîndi în ciudată. Sfaturile mătușii îi displăceau profund. „Cine mai gîndește astăzi așa, parcă ar fi din epoca de piatră!“ Giulia se considera o fată destul de emancipată și era convinsă că bărbații o vor, doar o curtau destui...

– Te curtează, auzi vocea mătușii – „îmi citește gîndurile, ce naiba?!“ – da' de ce crezi tu că se fofilează?

– Cum adică se fofilează? întrebă jignită adînc, Giulia. Eu am întrerupt toate relațiile, nu m-a lăsat nimeni!

– Tu, sigur, ripostă cealaltă, cam disprețuitoare. Și aruncă un argument zdrobitor la care fata nu se gîndise niciodată, înainte:

– Păi, dacă nu voiau să te lase crezi că plecau?

– Cum adică, zîmbi ea, însă glasul îi tremură fără voie, ca atunci cînd era mică. Mătuşa o cunoştea bine. Mai avea puţin şi îi dădeau lacrimile. Dar n-o cruţă fiindcă se supăraseră. Adică vine tocmai din Militari, pe căldura asta, pentru aerele ei de mironosiţă... „Nerecunoscătoare ca frati-su! Cine s-a ținut și de capul lui să facă o facultate, să aibă o meserie că vin vremuri grele, liceul nu mai e ce era înainte.“ Își șterse tacticos gîtul transpirat, cu batista. Pe farfurie rămăsese un singur fursec.

– Ascultă aici: bărbatul pleacă cînd vrea el nu cînd vrei tu și te face pe tine să îi zici să plece ca să aibă pe cine da vina! Lumea judecă, fato, și te aude pe tine că ai zis ce ai zis da' ce și cum a fost în sufletul tău nu știe nimeni și cui îi pasă? Parcă noi n-am fost tinere...

Mătuşa vorbea înainte și se opri doar cînd văzu că nu i se răspunde.

Fața Giuliei se cam decolorase.

– Ți-e rău, fato?

– Nu mi-e rău dar mă înăbuș, zise ea, destul de pierită. „Adică și Gelu? Și Vlad și Mugur?“

Femeia de pe scaun se apropiase blînd și încerca să îi dea apă dar ea nu voia. „Și Gicu?“

– Hai, hai, că-i trece, o liniști mătuşa. Nu te munci atîta că nu-i sfîrșitul lumii.

Giulia se ridică tremurînd și se îndreptă către ușă în vreme ce mătuşa continua netulburată:

– Bărbați – cîta frunză și iarbă! Mai e un fursec, nu-l vrei? Mersi. Numai să nu fie însărcinată...

Din camera cealaltă se auzi un hohot de plîns.

Nunta

Șampanie, felicitări, discursuri, pupături cu prieteni de care ai uitat și cu rude pe care nu le-ai văzut de-o viață sau de care nu știai că există, emoții în parte exagerate, senzația ciudată de repetiție generală, toată lumea fiind cumva surprinsă, deși anticipase evenimentul, dar, acum – nu se știe de ce – lucrurile par altfel și parcă mireasa nu este prea bine machiată și mirele este cam leșinat, vai, dacă nu ar ploua, să ne strice petrecerea, ar trebui să aducem umbrele, așa de rezervă și, totuși, nici prea cald nu se cade să fie, transpiră ginerele destul când privește mireasa ori când îi trece soacra pe dinainte și îi încolțește în minte o întrebare neplăcută, ei, parcă poți să știi cum o să arate mireasa peste vreo câțiva ani, dar vă rog frumos, lăsați prostiile astea, iat-o cum îi zîmbește și cât este de dulce iar el se simte o bestie pentru că a îndrăznit să gîndească așa ceva, nimeni nu are dreptul să judece o relație de durată, uite, socrii lui au avut o căsnicie reușită, altfel nu își închipuie cum au rezistat împreună atîția ani, îi așteaptă nunta de aur, sigur, deși parcă e prea devreme, or fi de treizeci de ani, de douășcinci, oare cine mai știe, cred că nici ei nu mai numără de mult timp, așa, doar în trecut își amintesc ziua și zic da, a mai trecut un an, dar ce înseamnă pentru ei anul ăsta, cu adevărat, a încercat să afle de la părinții lui care divorțaseră după douăzeci și ceva de ani, căci niciodată nu e prea tîrziu pentru viața adevărată, mormăise taică-său printre dinți, privind spre avocată, o femeie încă tînără, înăltuță, nu prea frumoasă dar aranjată atît de bine că nici nu-i dai patruzeci de ani, bineînțeles, spune doar treizeci și șase dar are sigur mai mult, se vede după privirea ei tristă care nu o avantajează deloc și când se încruntă îi apar riduri pe frunte, nici un tratament cosmetic nu ar putea șterge urmele timpului cît a așteptat răbdătoare să îi crească odată, copiii, – nu ai ei ci ai lui –, să își termine și ei școala și după, abia după ce le va face lor un rost, așa i-a

promis, după aceea va veni rîndul ei, vor fi în sfîrșit, împreună, în sfîrșit liberi, dar deja se simte ca într-un roman prost și nu înțelege de ce tocmai acum, după o așteptare îndelungată, chinuitoare, cînd visele deveneau realitate sau aveau să devină fiindcă el divorța chiar acolo, în fața ei, o cuprinde totuși nu îndoiala, îndoieli nu mai avea demult, dar un soi de lehamite sau de sfîrșeală și parcă astăzi îi pare puțin gheboșat peste masă, îi vede părul rar și cărunt, de cînd o fi început să aibă chelie iar pîntecul, pîntecul acela care atîrnă chiar în momentele intime, doamne, cum îi e greață de el, ar vrea să fugă departe, să uite anii în care aștepta să o sune, să o cheme alături de el, deși nu suna decît rar și atunci pe fugă, cu răsuflarea întretăiată de frică să nu îl surprindă menajera, nevasta, copiii (mai ales copiii, îi repeta mereu, ei nu au voie să sufere, trebuie să aibă încredere în tatăl lor, trebuie să știe că tata este alături de ei, chiar dacă îți înșeli nevasta, o familie nu trebuie distrusă) dar cine e alături de mine, îi venise să urle, i-ar fi țipat chiar atunci în ureche dar nu se putea, tocmai se pronunța sentința, peste două minute va fi liber, vor putea să își unească destinele sau ce mai rămăsese din ele, încă mai încerca să zîmbească deși era mai curînd un rictus, o cută în colțul gurii, ce mireasă o să fie și ea, părinții oricum își luaseră gîndul că o să se mai mărite după ce refuzase de atîtea ori, atîtea partide, dragă, da, suspina mama ei, l-a refuzat și pe George, ce băiat bun, medic, respectuos, manierat, aiurea, de unde, mai mare prost nu putea să existe, habar nu avea de nimic în afară de bolile acelea cu care îi împuia capul, cum vedea un om, distracția lui preferată era să ghicească de ce boală suferă, așa a făcut cu toți amicii ei pînă cînd au început să îi bîrfească pe la petreceri, o dată le-au zis-o în față, lăsați chestiile astea, ne stricați cheful, dar el nu s-a supărat, a luat-o ca pe o glumă, era incapabil să înțeleagă că lumea rîde de ei, că o făcuse și pe ea să pară ridicolă, nu te mai recunoșteam i-a spus o prietenă, păreai rătăcită

lîngă maniacul acela, de unde l-oi fi cules, și ea s-a cam albit la față, noroc că era seară, stăteau într-un bar cu lumini albastre, difuze, dar a trecut și asta, uite, tocmai a divorțat, păcat că nu poate să îl felicite, surîde numai discret, iubitule, în gând, nici măcar într-o șoaptă, atît de bine s-a obișnuit să se controleze că uneori se întrebă dacă ar reuși să îi spună cu voce tare cuvinte de dragoste, oricum, nu e cazul, sînt la o nuntă, cu o mulțime de oameni în jur și încă nu este nunta lor, se însoară băiatul cel mare, da, se apropie băiatul lui, iar ea îl simte extrem de mîndru și de surescitat, pe el, nu pe mire, mai mult parcă decît atunci cînd o mîngîie, și încearcă să nu fie umilă ca o vinovată dar nici triumfătoare nu se cuvine, e prea devreme, îl privește simplu, în ochi, în timp ce îl felicită, dar tipul pare absent, se vede că are gîndul aiurea, nu prea îi pasă de nunta lui, așa poate să îl cerceteze în voie și observă că a mai crescut, s-a dezvoltat bine, costumul de ginerică nu-i poate ascunde umerii lați, talia îngustă, precis abdomenul lui este plat, nu atîrnă, are o figură preocupată, în sufletul său se dă probabil, o luptă și asta îl face și mai interesant, aproape enigmatic, pare cumva singur cu frămîntările lui iar ei îi plac oamenii cu probleme, înseamnă că gîndesc, adică nu trăiesc degeaba ca o legumă, totuși felul ăsta de a privi parcă trece dincolo de ea, într-o lume necunoscută, o intimidează, o stingherește, ar prefera să îi spună în față ce are de spus, direct, bărbătește, cu greutate și s-a obișnuit, întotdeauna a știut să le înfrunte, da, nu se teme să recunoască, are o legătură cu tatăl lui, îl iubește și o să se mărite după o perioadă decentă de la divorț, după ce termină puștiul cu nunta asta stupidă, cu invitați imbecili ca boșorogul care o fixează de cînd a venit, ce naiba, nu vede că nu e singură, acum are și ea un bărbat al ei, chiar dacă nu e căsătorită va fi și, oricum, nu s-ar uita la o epavă ca el, mai bine ar da telefon la Salvare, să îi pregătească o rezervă, îl țintuiește răutăcios cu privirea dar individul nu se sinchisește, ba chiar vine

spre ei, culmea obrăzniciei, dă mîna cu viitorul ei soț, întreabă cine este domnișoara superbăăă, un ă lungit admirativ, formidabil, de unde știe că-i domnișoară, asta pune capac la toate, se pare că e tatăl miresei, evident, o caraghioasă ca fata aia nu putea avea decît un asemenea tată, dar unde a plecat mirele și de ce atîta agitație, de ce îl trage deoparte șușotind, adică s-a răzgîndit, ei și, cîtă lume nu se răzgîndește, alții așteaptă o grămadă de ani, iar fetița care s-a jucat de-a mireasa acuma plînge, cine știe, poate mai tîrziu va fi fericită, va mulțumi cerului că a renunțat la timp, mă rog, nu chiar ea a renunțat dar este spre binele ei, fără îndoială, ce poți să înțelegi tu din dragoste la vîrsta asta și cum să fii capabilă de un asemenea angajament cînd ai o viață întregă înainte, trăiește mai întîi și vezi după aceea cu cine te potrivești, dar dacă nu are dreptate, dacă va crede că a fost o dragoste unică, memorabilă se va întoarce la ea, o va căuta, va încerca măcar să îi explice, cum complică bărbații lucrurile, inutil, parcă ar mai fi ceva de explicat, deși fata nu pare proastă, poate e slabă de înger, îl va ierta și o vor lua de la capăt, chiar așa a și fost, iar acum trebuie să suporte din nou nunta, bine măcar că e frig, a trecut o jumătate de an, s-a făcut iarnă, sînt aproape unsprezece luni de la divorțul lui, nu s-a măritat dar acum știe că așa e mai bine, n-au decît să se căsătorească alții, de tineri, văd ei pe urmă ce îi așteaptă...

De vorbă cu Clementina

Abia cînd sună telefonul își dădu seama că stătea nemișcat de aproape un sfert de oră, semn de mare concentrare la el, el care nu rezista într-un loc mai mult de cinci minute. Acum, însă, îl preocupa o scrisoare.

De fapt, nu era chiar o scrisoare, mai degrabă însemnările unei fete pe care o știa de ceva timp, nici prea scurt, nici destul de lung ca să își dea seama cît valorează relația asta. Părea o fată normală, adică nu îl șocase prin nimic pînă atunci, dar uite că îi scria niște lucruri tare ciudate!

În primul rînd, nu era sigur că îi scrisese chiar lui, de vreme ce plicul nu purta vreo adresă și lipsea formula de început. Poate scrie doar pentru ea, se îndoii, cu toate că nu rupsese foile dintr-un caiet și se observa cum îngroșase unele litere ca să se poată citi mai ușor. Conținutul scrisorii, dacă asta era, nu îi spunea nimic și nu pentru că nu ar fi priceput cuvintele. Erau cuvinte obișnuite, așezate în fraze corecte, însă sensul lor general îi scăpa. Dacă i-ar fi pomenit despre singurătate sau alte chestii la fel ar fi știut imediat despre ce-i vorba! Dar aici nu era o declarație de dragoste, nici măcar una ascunsă printre rînduri...

Părea un fel de meditație, Dumnezeu știe cu ce scopuri! Intuia pe undeva, un fel de exaltare, însă totul era prea rece, prea grav ca să fie literatură... Oricum, nu semănau a versuri, deși la scriitorii de azi nu prea știi ce e ori nu e poezie. Ar trebui să pună în paranteză sau măcar un subtitlu, pe copertă: versuri, proză, teatru... Mă rog, teatrul se mai recunoaște după dialoguri!

„Fata asta citește mult“, gîndi la un moment dat. Probabil că scrie și ea ce vede în cărți. Dacă ar ști ce citește de obicei și-ar da seama ce naiba e aicea... Cu toate că nu conținutul era problema principală. Cel mai tare îl încurca faptul că nu înțelegea

dacă ea vrea sau nu ceva de la el ori scria așa, la plesneală, cui se nimerește!

„Poate că este filozofie“, mormăi cu un început de exasperare. Ric nu știa prea multe despre filozofie însă știa destule despre femei. Și experiența lui bogată îi spunea că o fată nu povestește asemenea lucruri unui străin. Dacă ea voia să se facă înțeleasă de el însemna că îi pasă de părerea lui. Deocamdată nu avea nici o părere, dar se putea strădui să își facă una! „Ce-i drept, e o tipă ca lumea“, își spuse printre dinți, concentrându-se cu un ultim efort, către hîrtie. „Dacă n-are adresă înseamnă că a adus-o pînă aici, adică știe unde stau... I-a spus careva...“

Contrar aparențelor, Ric nu era prost, deși avea aerul că nu îl interesează nimic în afară de tenis. Trata oamenii cu oarecare superficialitate pentru că obținuse, în general, cam tot ce dorea, încă de foarte tînăr și încă foarte ușor... Totuși, succesele lui la femei se datorau în mare parte, faptului că își folosea nu numai mușchii, vizibil dezvoltați, ci și capul. Lîngă o fată care-i plăcea vorbea repede, degajat și strecura complimente fără să pară că o face intenționat. Găsea într-un mod natural atitudinea potrivită pentru că nu era înfumurat și avea o fire înțelegătoare.

Pur și simplu, în viața lui de băiat frumos și sportiv nu exista nici un mister, iar cele cîteva relații reale, din mulțimea care i se puneau pe socoteală, nu stîrniseră în el nimic ieșit din comun, nimic ce nu putea fi împărtășit la o bere, în fața unui prieten bun. De altfel, avea o grămadă de prieteni. Unii se străduiau să îl imite, chiar, îi cereau sfaturi, în fine... Acum ar fi fost cazul să primească el un sfat, dar era conștient că nu are de la cine. Amicii lui citeau mai puțin ca el... Scrisoarea asta era o provocare! Trebuia să îi facă față de unul singur.

Și atunci a întins mîna să răspundă la telefon. Evident, fata care-i scrisese. Voia să știe ce părere are.

– Complicată, zise fără chef. Ce-i complicată? Scrisoarea! Se vede că ai multe de spus... Ascultă, se hotărî el brusc, n-ai vrea să discutăm în altă parte? Hai la o pizza și-mi povestești restul...

– De ce vrei să vin? întrebă ea, după o pauză care lui îi păru o jumătate de secol.

– Pentru că ești drăguță cu mine și arăți bine, zîmbi Ric, schimbînd receptorul în mîna cealaltă. Acum era pe teren sigur, simțea asta. N-avea de ce să se mai teamă. Lucrurile mergeau de la sine.

– Și tu la fel, spuse fata, ceva mai încet decît vorbise prima oară, iar Ric rîse de-a binelea, dar ferindu-se să facă vreun zgomot.

– ... și, poate, mergem să vedem un film, după aia, ce zici? continuă tot mai bine dispus. Am eu unul foarte bun, pe video...

Horoscopul de ziua a șaptea

De citit uite că nu mai mergea, era prea târziu oricum, nu se mai putea face nimic, doar o amintire mă frământa, o întrebare pusă în treacăt, demult, când eram împreună, când nu credeam că doi și cu doi fac patru, când nu simțeam că ne vom despărți deodată, și Doamne, cum mă înșelam întrebând, dar nu eram ipocrită, doar teribil de încrezătoare în soartă, îngrozitor de nesocotită în bucuria mea de atunci, poate plăcerea de a sfida destinul, poate o joacă, de unde să știu și dacă nu mai știam eu cine să știe, ceața sau ploaia sau ascensorul în care ne-am întâlnit deodată, amîndoi zgribuliți, tremurînd, m-ai întregat de ce tremur, nu era clar că mi-e frig, și eu am tăcut fiindcă ar fi fost ridicol să-ți spun de ce umblam dezbrăcată prin burniță, numai în rochie scurtă, deși era toamnă demult, anunțau mereu ploaie la televizor, dar eu aveam un radio amărît, cu unde scurte, se defecta când ți-era lumea mai dragă, pe urmă revenea la normal de unul singur, puteai să dai cu el de pămînt, dacă nu voia nu mergea și atît, într-o zi l-am aruncat de la patru și funcționa în continuare, m-am speriat că mi-l va lua cineva dar l-am găsit seara, cîntînd în iarbă, vesel, îi sclipeau toate butoanele nichelate, ude, atunci am fost sigură că mă iertase, eram prieteni din nou, ce fericire, vechiul meu radio, cadou de la un musafir nepoftit, poveste cu schepsis, cum l-am lăsat eu în casă singur și – mare minune – nu furase nimic, doar la plecare mi-a întins aparatul spunînd că e o amintire de la el, omul pe care nu l-am cunoscut, pe atunci nu i-am dat importanță, arăta ca un cerșetor, poate chiar să fi fost, vecinii se uitau urît cînd îl vedeau pe scară, mi-au și pus în vedere să nu mai închiriez oricui, dar eu nu închiriasem nimic, era un prieten al unei colege de facultate, îl întâlnisem pe stradă, spunea că n-are unde să doarmă de cînd s-a certat cu toți ai lui, părea amărît, deprimat și i-am dat cheile de la garsonieră fără să-l mai descos, oricum numele pe

care le-ar fi înșirat îmi erau necunoscute, abia știam cine-i el, adică îl mai văzusem, atît, bănuiam vag cu ce se ocupă, ceva cu vînzări, dar cîtă lume vinde acum tot felul de chestii, dacă te-ai lua după ei ar trebui să stai mereu de cumpărături, doar privirea lui tristă ar fi trebuit să mă pună în gardă, la puțină vreme după aceea s-a sinucis, l-au găsit căzut într-o curte, proprietarul s-a speriat și s-a dus la poliție să reclame că un nebun a sărit gardul ca să moară în curtea lui, cum așa, fără buletin, de la morgă nu l-a cerut nimeni, n-au știut pe cine să anunțe, tîrziu a aflat și familia dar era deja îngropat, oamenii uitaseră unde sau n-au vrut să spună, unii bănuiau că se face trafic cu organe și poate nu era atît de mort cum crezuseră, însă astea erau speculații, cert este că nu l-a mai văzut nimeni și, brusc, am început să îl visez, deși nu-mi plăcuse în mod deosebit cînd trăia, poate ar fi fost un băiat frumos dacă s-ar fi îmbrăcat altfel, dacă n-ar fi avut privrea aceea pierdută care te-ndepărta fără voie, așa cum te ferești instinctiv de un om bolnav, de cineva pe care-l simți că îți va face probleme și cîtă lume vrea să preia greutățile altora, fiecare le duce pe ale lui, așa e și normal, normal ar fi fost să uit, oricum nu fusesem apropiați, dar ceva nu îmi dădea pace, mă obsedau cuvintele lui de atunci și mă încerca o îndoială, nu, nu mă gîndeam că aș fi putut să îl salvez în vreun fel, acela fusese destinul său, nimeni nu putea să îl schimbe, dar dacă n-aș fi trecut atît de ușor peste gestul acela, dacă i-aș fi mulțumit altfel decît absent, cu politețea unui străin care se gîndește mai degrabă la masa de seară decît la omul din față, e drept că pe mine mă frămînta un examen, n-aveam timp de melancolia lui, cu toate că îmi plac, în general, tipii melancolici, sînt blînzi, visători, dau impresia că poți să faci orice cu ei, ce minciună, tocmai mă despărțisem atunci, de unul ca el, n-aveam chef să o iau de la capăt, mă rog, prostii, și atunci te-am văzut, erai lîngă mine în ascensor și mă priveai cu privirea Lui, însă nu mi s-a făcut frică, doar frig, am

simțit un gol imens ca o deznădejde, simțeam cum îngheț definitiv, inutil, cu radioul lipit de mine, în rochia subțire, de vară, atunci am știut ce ai să îmi spui, eram tânără și iubeam din nou, la ce bun să îți pierzi vremea cu un mort când gura ta fierbinte făcea mai mult decât orice îmbrățișare și nimeni nu mă sărutase pînă atunci, pe sîni.

Flori și virilitate

De ce crezi că eu vreau să ne certăm, dar pricepe, dragă, că nu ne putem permite una ca asta cînd toată lumea e cu ochii pe tine, n-ar trebui să scoți capul din casă, uită-te la altele care stau la locul lor, nu încearcă să iasă în evidență prin nimic sau, cel puțin, nu așa, ar fi și păcat să insiști, n-ai avea nimic de cîștigat, poate dacă te porți frumos mergem în vacanță la vară, undeva, în Antalya, de exemplu, hai, ia-ocet că faci riduri, găsim noi ceva, te sun mîine, am aicea pe cineva... Alo, alo, mări, omule, te caut de-o oră, de ce nu răspunzi, unde naibii ții tu mobilul, am o treabă cu tine, mda, ca toată lumea, necazuri, ai auzit și tu, mă, cred că nu e unul să nu știe ce-am pățit, mi s-a acrit de scorpia asta, nu mai merge, trebuie s-o schimb că mă face de rîs în tot satul, o dată nu și-ar ține gura și ea și mă costă, afurisita, nici nu mai spun cît mă stoarce, cum vede o țoală pe una își ia, după aia vrea altceva, da' de unde, nici măcar nu-i așa bună cum zice, mai mult se fițuie, cred că are și silicoane, las' că vezi tu, din partea mea poți s-o iei, cu mine – gata, a dat de fundul sacului, m-am săturat de vagaboande, vreau o fată cuminte, sensibilă, să fie romantică, bă, să mă aștepte cînd îi spun eu, nu la ore fixe, adică program, ce amor e ăsta, poate am chef într-o noapte, m-am plictisit s-o fac ziua, cu toate hîrțiile de la firmă, după mine, mai trebuia să mă și asigur, nu, fii pe pace, nu-i panarama asta nici Mata Hari, stă prost cu cititul, îi mai duceam cîte-o revistă da' dacă nu-i de modă zice c-o doare capul, de la ce s-o doară, doar me pe ea cînd vreau să fac conversație, numai brandy și telenovele, m-a terminat cu tîmpeniile, cînd o rugam pentru cîte-un client de la firmă, doar parteneri de afaceri, că niciodată n-o schimbam cu prietenii cum fac alții, și-atîtea mofturi, parcă era vreo prințesă, să-i spun tipului că nu aia, că nu ailaltă, bagă-ți, fată, mințile în cap, poate omul nu-i de pe-aici, are alte obiceiuri, eu de ce te

plătesc, să se simtă bine, să discutăm relaxat, un whisky, un brandy, o gagică, așa se fac afacerile, dacă-i place mai vine și altă dată, sigur că trebuie și seriozitate, te ții de contract dar ai și „public relations“, doar stă pe salariu, la firmă, i-am făcut și carte de muncă, nu e ca alea de bat trotuarul, las' că vede ea, n-a știut să se poarte, nu-și prețuiește norocul, o zbor de zici că n-a fost, treaba ta dacă vrei să te legi la cap, eu nu te sfătuiesc, încearc-o barem o săptămână, vezi cum se poartă și cu clienții, uite la mine – scandalul cu neamțul, sînt pățit, urlă tîrgul, ne strică faima, treaba lui ce și cum a vrut, ea era acolo să execute, nu să se dea la el cu pretenții, păi, s-a supărat, sigur, nu-l pierd de client că livrăm totdeauna la timp, avem prețuri bune, dar de ce să mă facă de rîs și să tensioneze relația de lucru cînd eu am băgat atîția bani în ea, doar de unde, tot din afaceri, că nu fur, eu muncesc, era și interesul ei dar e prea proastă să înțeleagă cum vine treaba, acu' gata, prea tîrziu, nu-i mai dau nici o șansă, mîine îi trimit flori și cartea de muncă, îi fac lichidarea, băi, mi-e milă de ea, n-are pe nimeni aicea, maică-sa stă pe la țară, eu am vrut s-o fac om da' parcă ai cu cine te înțelege, mi-aduc și-acu' aminte cînd i-am luat primul body, de unde să vadă așa ceva, sărăcuța, se uita și nu știa să-l îmbrace, zău, mi-e milă, țin la ea dar nu se mai poate, am obligații morale față de clienți, față de firmă, am familie, doi copii de crescut, asta este, nu merge, căutăm alta, tu n-ai vreuna pe-aproape, ce să mă mai gîndesc, îmi trebuie o fată chiar mîine, aștept un american săptămîna viitoare, n-am chef să rămîn descoperit, dacă o recomanzi tu e suficient, o angajez cum trece proba, eee, nici așa, fără probă chiar nu se poate, pe fandosita asta am ținut-o trei luni pînă s-o iau la firmă și corespundea, nene, bine, și-a dat și silința, pe urmă i s-a urcat boieria la cap, voia plimbări cu mașina, cadouri, flori, păcatele ei, pînă să vină la mine mînca ciorbă cu mămăligă, pe bune, ale dracu' telenovele, la început mi-a plăcut că se mai stilase,

avea stofă în ea, se machia ca la televizor, se fițuia ca alea de-acolo, mai citea un ziar, mai răsfoia o revistă, pe urmă a dat-o pe brandy, cînd mă uitam, sticla goală, cică se plictisește, alte fete se scoală de dimineată să meargă la muncă, uite astea de la mine, de la vînzări, acolo sînt mai multe, e bine pentru imagine, băieții lucrează mai mult pe teren, în țară, săracele, ziua – serviciu, seara – la piață, cîteodată le văd și în pauza de masă cu sacoșele după ele, ieri mi se plîngea una că n-are bani de concediu și dau salarii bune, da' dacă sînt patru guri acasă, ce să facă, viață grea, omule, iar fufele astea ce paștele mă-sii vor, cît le dai nu le-ajunge, ar lua pielea de pe tine, dacă nu le ții la respect pățești ca mine, ajungi rușinea tîrgului, lasă că tu ești băiat deștept, de-aia am încredere, recomandă-mi și mie una, nu mă mai încurc cu neprofesioniste, firma e una, amanta e alta, le iau separat, tu dă-mi pentru firmă că d-ailaltă găsesc eu, e plin Bucureștiul de gagicuțe, cum văd o mașină străină le lasă gura apă... pentru mine vreau o puștoaică, așa, la nouășpe ani, fără aere, fără mofturi, unde-o pun acolo să stea, adică să mă respecte, să-i fie frică, nu, că nu fac eu chestii ca-n filme, nu mă interesează, la vîrsta mea nici n-ar merge, da' să se teamă că mă pierde, în sensul ăsta, vreau sentiment, să se vadă pe fața ei plăcerea cînd mă vede, cu liceu e destul, n-o iau s-o fac filosoafă, studentele sînt parșive, ascultă ce-ți zic, citesc prea mult, știu prea multe, se maturizează rapid... așa, frate, ai găsit adresa, dă-mi telefonul că vine ea, întii vreau s-o văd, oricum, sînt niște standarde, nu ale mele, ale firmei, mă înțelegi, „public relations“, lucrăm cu străini, se duce vestea, e complicat, bineee, salut, mersi, cu prima ocazie te servesc și eu, sigur, complimente soției...

Arta fugii în cinci acte

1

Depărtarea îmi ascute simțurile, spunea el de fiecare dată când pleca și trebuia să plece foarte des, n-avea încotro sau așa pretindea ca să nu se certe prea tare cu nevastă-sa care se lamenta mereu că e singură și neglijată, dar lui nu i se părea că ar fi vrut cu adevărat să-l rețină, și-ar fi dat seama, poate încerca să îl enerveze cu asta, deși îi suporta răbdător plîngerile, învățase să fie de față fără s-o mai asculte, nu rămăseseră prea multe între ei în afara certificatului, dar, desigur, se obișnuise cu ea, o prezență familiară, i-ar fi părut poate rău să se despartă definitiv, e drept că nici nu se ivise ceva mai bun deocamdată, dar poți să știi ce o să apară, de fapt, n-avea nimic împotriva ei, îl plictisea pur și simplu, lîngă ea timpul trecea altfel, adică nu mai trecea deloc, pînă și certurile lor erau cam aceleași, le învățase aproape pe de rost, „știa“ cînd o să spună una sau alta.

2

Mda, exista o fată care-i plăcea, bănuielile nu erau chiar neîntemeiate, nimic serios totuși, o blondă, inevitabil, simpatică și care rîdea mult, uneori fără rost dar cu convingere, reușea să îl mai dezmoștească, chiar glumea singură pe socoteala ei, armata salvării, cică, l-ar fi dat gata pînă la urmă dacă ar fi fost cît de cît reținută, dar sexul cu ea era de notorietate, ori puneai un afiș în oraș ori te întâlneai cu ea – totuna, la început îl flatase atenția respectivă dar ce bărbat putea să suporte zîmbetele celorlalți fără să riposteze, privirile astea simțea că i se înfig în spate ca un cuțit, i-ar fi înjurat

pe toți și chiar mai rău, însă trebuia să se stăpînească, la urma urmei își înșela nevasta, nu era momentul să dea dovadă de cavalerism, lumea ar fi rîs încă mai tare de ei amîndoi și atunci o cunoscuse întîmplător, pe Mara.

3

Mara avea un zîmbet frumos, calin, iar liniștea asta a ei îi făcea bine, îi limpezea gîndurile, îl ajuta să se clarifice, nu fiindcă ar fi fost vreo înțelepciune nemaipomenită în ce-i spunea, nici nu prea dădea sfaturi, era o fată tăcută, ci pentru că îl accepta deplin, sau așa simțea el, cu bune, cu rele, fără să își exagereze sentimentele, reale de altfel, fără să dramatizeze situația complicată în care se aflau și, mai presus de toate, comoditatea lui naturală se bucura în sfîrșit de înțelegere, lîngă ea nu se simțea veșnic înhiontit „să facă și el ceva“, dispărea deodată tensiunea mocnită din ochii nevastei lui, doamne, ce ochi, putea să sfredelească un zid cu privirea dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul și, de obicei, voia...

4

Cînd Mara a rămas însărcinată pentru prima oară a urmat un moment de descumpănire, el se întreba cam speriat ce-ar fi vrut ea să facă, poate se aștepta să divorțeze, să se căsătorească, îl frămînta problema fiindcă ținea mult la ea și n-ar fi vrut s-o jignească, mai ales fiind în starea asta, femeile sînt oricum prea sensibile, dar ea a spus singură că avortează și lucrurile au revenit la normal pentru o vreme, parcă nu mai era chiar la fel, se simțea o răceală, deși el încerca să fie mereu atent, totuși

s-a întîmplat din nou, după cîteva luni, așa au hotărît amîndoi că nu se mai poate, legătura lor s-a sfîrșit la fel de brusc cum începuse.

5

În dimineața aceea s-a trezit prost dispus pentru că toată noaptea i-a fost frig, apa era și mai rece, din senin l-a durut o măsea și n-a putut să mănînce nimic, tîrziu, a plecat în sfîrșit, la serviciu, simțind o ură imensă față de toată lumea și față de el însuși, într-o zi ca asta poți să te sinucizi, bombănea singur, ambalînd cu furie, motorul, iar mașina patină prin bălțile înghețate mai groaznic ca niciodată, pînă și semaforul rămînea roșu, ca un făcut, iar la verde, o altă mașină grăbită îi blocă trecerea, deși în general era pașnic, cît ai clipi, coborî geamul și o înjură cu sete pe șoferița din fața lui, care, ciudat, zîmbea liniștit... era Mara.

Epilog: Fără Vasile

Se spune că viața nu valorează nimic fără dragoste. Adică fără Vasile. De ce dragostea și Vasile erau totuna știa numai soarta. Mara privea cum sticlesc limbile fosforescente ale ceasului de pe noptieră. Privea și atît. Pentru prima oară în viață nu se gîndea la nimic. Refuzul amintirii o lega încă de el dar...

„La ce bun?“ Vechea întrebare îi dansa batjocoritoare în fața ochilor. Un joc de lumini rece, indiferent, ceva exterior. Nu reușea să se simtă nici măcar solidară cu durerea aceea care se presupunea că există undeva, în urma oricărei despărțiri. Ca să suferi trebuie să fii conștient. Ea nu dădea decît semne de oboseală ca un resort întins la maximum pe care îl eliberezi deodată. E ușor să pleci fără să știe nimeni de ce iar ea

plecase. Ar fi putut desigur să inventeze o explicație, una atât de frumoasă încât să nu îl rănească prea mult. S-ar fi mirat, ar fi privit-o cu ochii rotunzi, i-ar fi părut rău, apoi ar fi uitat. Timpul ne consolează. Vasile înțelegea asta. Ea nu. Pentru ea, timpul nu avea nici o importanță. Un an, o zi, două, trei, ce mai contează? Iubești sau nu iubești. Când iubești timpul se condensează: un moment cât o viață. Amintirile strică totul. Poate ar trebui să uităm ce-am făcut într-o clipă în clipa imediat următoare, poate ar trebui să nu ne lăsăm legați de trecut. Cum să ai certitudinea că sentimentele astea durează? Eu, tresări înciudată Mara, vreau să dureze într-adevăr nu prin amintiri! Și dacă nu se poate de-adevăratelea mai bine deloc... De ce să îmi amintesc în loc să trăiesc? Merită să ratez prezentul visînd la trecut?

Fumul țigării se încolăcea albastrui, în jurul perdelelor albe, apoi aluneca pe geamul deschis. Mara strînse din umeri și se retrase de la fereastră. Toată lumea visează la viitor.

Iedera de la miezul nopții

Ar fi fost greu de spus că se pricepe la artă dar dacă tot a ajuns la Paris nu se făcea să nu treacă și pe la Louvre, pe urmă la un alt muzeu, când era ploaie și n-avea unde să meargă cu cei câțiva franci pe care și-i permitea zilnic, de cheltuială și uite așa, încet-încet, i s-a umplut geanta de pliante și poze cu tot felul de tablouri celebre – mai ales unul de Corot, parcă așa îi zicea, și cică picta doar peisaje, acela îi atrăsese atenția, deși nu prea înțelegea care-i chestia de se uitau atîția la el, erau doar destule reviste în care se vedea mult mai bine și apărea toată tipa – ei, da, a fișe, invitații, programe, planuri de galerii, reclame care din care mai ciudate, mostre de parfum și săpunuri, astea din urmă erau bune pentru dame, chiar cunoscuse recent una moartă după „evenimente“, o și dăduse gata cu amintirile lui, mai strecura pe ici-colo cîte-o exagerare, cum spunea el, dar în mare parte erau lucruri adevărate fiindcă avea destul bun-simț chiar dacă îi cam plăcea să se laude, trebuia să fi fost acolo, de față, ca să deosebești minciuna de realitate iar ea, evident, nu fusese decît pînă la Ruse, într-o vacanță, la altceva nu i-a folosit pașaportul obținut cu multă trudă, dar spera în continuare într-o minune, pînă atunci asculta cu răsuflarea oprită de emoție, povești despre locuri îndepărtate, indiferent că era vorba de Paris, de Moscova ori de Insulele Canare, importantă era distanța față de casă, cu cît distanța creștea cu atît avea orgasmul mai mare, iar el începea să se gîndească serios la clipa cînd nu va mai avea ce să-i spună, golise aproape, sacul, iar, pe de altă parte, tipa începuse să îl plictisească, la început avea un oarecare farmec încîntarea cu care îi asculta aventurile dar atenția ei față de amănunte devenise obositoare, îl întreba de zece ori în șir cum arăta rochia doamnei Récamier „în realitate“, de parcă el o văzuse cînd nu știu ce individ o pictase, pînă la urmă i-a dat și poza ca să îl lase în pace, de atunci încerca

să se pieptene la fel ca tipa din tablou, își făcea, adică, un fel de coc din care îi cădeau mereu şuvițe pe spate, la fiecare mișcare mai bruscă toată chestia începea să se clatine iar în momentele de pasiune rămânea ca turnul din Pisa, pe-o parte, dar ea găsea că e foarte distinsă și o „diferențiază“, nemaivorbind de brelocul cu *La Tour Eiffel* pe care-l ținea atârnat de o gaică, la blugi, de când i-l dăruise fără să se gîndească la ce pericol se expune, acum toată lumea știa de legătura lor, povestea tuturor cum l-a primit și de la cine, parcă ar fi fost un inel de logodnă, în general îl enerva importanța pe care o dădea oricărui nimic primit de la el, se poate să fi fost o dovadă de admirație sau de iubire din partea ei, dar de admirație se săturase iar de dragoste nu avea nevoie, sincer vorbind, nici nu îi plăceau blondele, cu atît mai puțin cele vopsite iar ea se vopsea acasă, uneori nu ajungea pînă la rădăcină sau îi creștea părul prea repede, Dumnezeu știe cum de rămînea cu unele fire mai negre, cînd i-a spus a dat capul pe spate și-a rîs tare, ostentativ, ca să vadă că nu îi pasă, ba chiar pretindea că ar fi mai sexy, la fel ca Brigitte, care Brigitte, Brigitte Bardot, dragă, aia cu cîinii, da, i-a răspuns el în gînd, da' aia nu avea picioare ca ale tale, cel puțin nu de la vîrsta asta, ce mai, era clar că nu mergea relația lor, ar fi trebuit să se despartă demult dar ea se făcea mereu că nu vede chestia asta, devenea tot mai insistentă, îl căuta acasă, îl suna la serviciu, îi lăsa mesaje pe mobil, venea seara, pe neașteptate, cu cîte un pretext ridicol, chipurile își „uitase“ una sau alta, pe la el, încerca să îl controleze cumva și treaba i-ar fi făcut într-un fel, plăcere, dacă ar fi avut vreun sentiment mai tandru pentru ea dar singurul lui sentiment din prezent era cel de lehamite, poate, la început, chiar o iubise ori așa a crezut ori așa i-a plăcut să creadă pentru că, în adîncul inimii, e-adevărat, visa o iubire romantică, bazată pe afinități spirituale, ca-n romanele citite în adolescență, și aspirația asta parcă îl înălța în proprii ochi, îl făcea să se simtă o

ființă superioară, ei, da, în numele acestei iubiri ideale ar fi putut trece peste toate prejudecățile, s-ar fi luptat neobosit la o adică, o asemenea dragoste specială l-ar fi smuls cu magia ei din mocirla realității, din menghina datoriilor față de societate, ar fi însemnat o gură de aer proaspăt într-un plămîn viciat de oboseală și de neputință... dar ce vis putea să trăiască în blocul de vizavi, în capul unei blonde vopsite și atît de insistente, de sîcîitoare cu atențiile ei deplasate, în ultima vreme chiar voia să îi gătească, ea care nu știa dacă oul se pune în apa clocotită sau înainte, la naiba, de ce nu pricepea, doar n-avea nevoie de-o menajeră, își putea permite să plătească una, cîștiga destul, numai visul... și abisul... și abisul, versuri, poezie, spiritualitate, asta da, era altceva, se plimba enervat de gînduri, traversa străzile la nimereală, fără nici o țintă cînd, cu plepele umflate de oboseala nopților nedormite – de cîtva timp nu mai reușea să doarmă, cel mult trei-patru ore pe noapte – da, da, îl claxona cineva cînd a văzut-o... neagră și goală, pe bancheta din spate a unei mașini, rîzînd spre el, cu dinții ca fildeșul, privirile ei l-au înlănțuit ca o iederă, tu, miracol, prințesă, mergi pe trotuar, boule, a răcnit scoțînd capul, șoferul, cu un accent cît se poate de neaș, iar limuzina a țîșnit mai departe, în noaptea de vară...

Fetele dragostei

Înainte de toate țin să precizez că eu nu am absolut, dar absolut nici o vină în cele întâmplate. Sunt un biet pisoi abandonat de niște stăpîni criminali, aproape imediat după naștere și, fără îndoială, nu aș fi trăit astăzi dacă nu ar fi existat actualii mei stăpîni. Vă spun asta ca să înțelegeți că nu aș fi făcut cu nici un chip vreun rău celor pentru care am o profundă recunoștință. Faptele s-au petrecut astfel...

Într-o după-amiază cînd dormitam pe sofaua cea mare din sufragerie am fost alunecat de niște țipete groaznice care veneau din dormitor. Cum am urechile foarte sensibile, n-am stat pe gînduri și m-am aruncat imediat sub pat, trăgînd după mine și cîteva ațe din cuvertură, pe care le luasem în grabă, în gheare. Mai precis, în resturile de gheare care îmi sunt premise, după ce stăpîna cea mică mă prinde și mi le retează cu o foarfecă mare. Am învățat să nu mă împotrivesc deși mîndria mea de motan suferă amarnic, în special de cînd am fost silit să fug de o pisică adusă în vizită, chipurile pentru mine! Am constatat repede că nu era o simplă pisică, era o pisică de rasă, albastră, un pic mai mare și, în plus, avea ghearele netăiate. Cum m-a văzut s-a zbîrlit îngrozitor către mine iar ochii ei albaștri au căpătat sclipiri roșii. Am încercat zadarnic să mă ascund – m-a alergat prin toată sufrageria, pe sub divan, pe după perdele, pe rafturile de la bibliotecă – iar cînd au avut nenorocita idee de a ne închide peste noapte, în bucătărie, m-au găsit a doua zi, dimineață, scîncind pe acoperișul scării blocului fiindcă a trebuit să mă urc în miez de noapte, pe fereastră și neavînd gheare, alunecasesm... Din fericire, am scăpat cu o fractură la o labă din spate dar de atunci n-au mai încercat să mă cupleze cu nimeni, lucru care m-a umplut de mulțumire fiindcă mie îmi ajunge să urinez pe peretele din hol, în perioadele critice.

Stăpînul avea însă, pretenții mai mari decît mine, mi-am dat seama după urletele din dormitor. Cînd stăpîna cea mare a trîntit ușa de la sufragerie au zăngănit geamurile de la vitrină. Fața ei, de obicei roz-albă, era roșie de furie, scotea strigăte amestecate cu lacrimi în timp ce stăpînul înjura ca atunci cînd venea de la cîrciumă și nu voia să se culce decît după ce își gătea singur friptură și umplea toată bucătăria de fum. O dată s-au speriat amîndouă că o să ia foc casa fiindcă a vrut să facă niște cartofi și a aruncat o cană de apă peste uleiul încins din „friteză“, cum zic ele, declanșînd o mică explozie. Pereții au rămas unși cu ulei de floarea-soarelui, pînă în primăvară.

Acum, situația era puțin diferită. Din dormitor a ieșit și o persoană roșcovană, cu părul tapat într-un fel cam ciudat. De fapt, întreaga ei apariție era destul de ciudată. Eu, cel puțin, n-o mai văzusem prin casă. Aș fi reținut fără îndoială, un miros atît de urît de „paciuli“ amestecat cu spirt și țigări! De sub sofa, am adulmecat – imediat în urma ei – cunoscutul miros de țigări, coniac și rufe murdare al stăpînului meu. Felul în care își tîrșîia papucii m-a liniștit. Categorie, nu mai era în stare să ridice prea sus piciorul drept, cel cu care „șuta“ tot ce i se nimerea în cale, la furie: mese, scaune, oale și chiar pe mîța aceea nebună din cauza căreia am căzut pe fereastră. Spre ghinionul ei, nu știa cum șutează stăpînul! Trebuie să admit: nu mi-a părut deloc rău să văd că stăpînul are din plin simțul dreptății.

– Puți ca un sconcs, a mîrîit făptura roșcovană și am știut că nu se referă la mine. Eu mă curăț mereu, a devenit chiar un tic nervos de cînd am fost aruncat într-o găleată cu apă de doi băieți care voiau să stea de vorbă cu stăpîna cea mică iar ea nu voia așa că au ținut-o de mîini și de păr pînă cînd a ieșit un vecin și i-a înjurat de mamă. Vecinul avea expresia pe care o are stăpînul atunci cînd pomenește de dumnezei – am observat asta foarte bine fiindcă el m-a ridicat din găleată și obrazul lui a ajuns în

dreptul nărilor mele. Niciodată nu mi s-a părut mai minunat mirosul de tutun! Dar nu despre mine vreau să vă povestesc...

– Marș afară, a zis și stăpînul dar fără vigoarea obișnuită. Tonul moale îi trăda vinovăția.

– Cum ai putut, cum ai putut! repeta cu o voce ascuțită stăpîna.

Ce-i drept, nici eu nu înțelegeam cum a putut cineva să se apropie de un om ca stăpînul fără să fi fost obligat să facă asta... Pe mine nu reușea să mă ademenească decît cu vreo coadă de pește prăjit – niciodată afumat, afumăturile îmi fac rău! Dar în casă nu mirosea deloc a pește prăjit, eram foarte sigur de asta, așa că așteptam să se lămurească misterul cu doamna roșcovană. La radio cînta jalnic: „It’s raining so hard...” Nu mă întrebați de unde știu eu engleza. Adevărul e că nu știu dar am o memorie auditivă foarte bună. Habar n-am ce înseamnă vorbele alea însă stăpîna a izbucnit în plîns de cum le-a auzit și nu s-a oprit decît mult după ce roșcovana a părăsit casa noastră cu butonii auriți ai stăpînului în poșetă. Am văzut-o cînd s-a aplecat să îi ridice de unde căzuseră împreună cu cămașa și cu alte lucruri de care nu e frumos să vorbești în public – cel puțin așa pretinde stăpîna cea mare cînd îi dă lecții de bună purtare fetiței.

– Hai c-a plecat, dă-o-n mă-sa! zicea stăpînul încercînd să-și adune cămașa, moment în care a observat dispariția butonilor.

Ce de „paști“ și de „dumnezei“ au urmat! Mă trec și acum fiorii pe șira spinării. Eu am șira spinării foarte sensibilă, imediat se arcuiește la emoții puternice iar atunci, pe cuvîntul meu de motan, abia mai încăpeam în ascunzătoare. Și s-a produs evenimentul fatal: stăpînul s-a aplecat înjurînd, a vîrît nervos o mîină sub divan să își caute butonii dispăruți. Îngrozit cum eram, înnebunit de zgomote, am dat să fug și, fără să vreau –

vă jur – fără să vreau am țîșnit direct între ochii stăpînului!...

Viața trece cu bune, cu rele. După cîteva controale la oculiștii din urbea noastră și din capitală, controale care l-au asigurat că nu există pericolul de a-și pierde vederea, stăpînul a încercat în repetate rînduri să mă arunce pe fereastră, profitînd și de faptul că, de atunci, am ghearele tăiate pînă la rădăcină. Stăpîna, în schimb, mă păzește (pardon de expresie!) „ca pe ochii din cap“ și în fiecare weekend gătește cîte o porție de pește prăjit special pentru mine, deși toată lumea îi spune să se menajeze pentru stăpînul cel mic pe care o să îl nască peste vreo opt luni – adică nouă luni de la data evenimentului... Asta se cheamă în limbaj omenesc „dragoste“, zice vecina de vizavi dar stăpîna cea mică îi zice altfel cînd n-o aud decît eu.

– Ah, ce miros vine de la bucătărie! Vă las!

Inițierea

Ceremonia

Dincolo de toată întâmplarea aceasta înțelegeam că se ascunde ceva deosebit, complet diferit de ce întâlnisem pînă atunci, un fel de presimțire a Celui-Adus-de-Departe, sec și intransitoriu, cum spuneau unii, adică fără o trecere de la bine la rău, divinitate caducă, idol de lemn sau, poate, doar o păpușă frumoasă dar insensibilă la frămîntările unui om simplu, obișnuit, cîte imagini și cîte întrebări ne silea să ne punem figura ei rece și impersonală, cu tenul mat, translucid, nesemănînd cu nici unul din noi, însă ea ne citise pe fiecare în parte, știa tot ce voiam să ascundem, ne privea și mișcările fiecăruia deveneau măsluite cumva, falsificate de demonul interior care ne îndemna la prudentă, mereu în gardă, fiți atenți, vine, spuneau semnele noastre, da, chiar venea, rece și albă, Ofelia du-te la mînăstire, de unde, cine să aibă curajul să mai gîndească atunci cînd se apropia ne pierdeam suflul, picioarele se încordau căutînd un punct de sprijin, ochii vedeau cercuri multicolore, ne coboram aripile și tăceam ascultînd cîntecul, singurul cîntec pe care îl auzisem vreodată...

Transplantul

Stătea așezată cumva incomod, poate chiar indecent, cine știe, și i se părea că își privește propriile picioare atîrnate, pe cînd ceva cleios și murdar se prelingea uniform pe pereți. Nimic, nici o umbră, nici un sunet sau șoaptă, măcar, doar o liniște apăsătoare...

– Hei, unde sunteți, ar fi putut să strige, numai așa, de-a naibii, ca să arate că nu

îi e frică, deși îi era, o frică nebună, copleșitoare, la care nu voia să se gîndească pe loc.

– Dacă nu mă gîndesc la asta n-au cum să își dea seama, îi fulgeră prin minte și, imediat, înțelese că a făcut o greșeală.

Cei din jur îi citeau gesturile, simțea asta, avea sentimentul că și cea mai slabă reacție va exploda ca o grenadă și va arunca totul în aer, tot ce clădise minuțios, cu atîta atenție, doar se pregătise ani în șir pentru clipa cea mare! Știa cu precizie cînd va fi momentul și cum se va produce... „Da, da“, își imaginase pînă la ultimul amănunt, se concentrase pînă în ultima fibră, răsufînd greu, de nervi, de efort.

– Acum, acum sau niciodată, trebuie... dar dacă trebuie de ce nu pot? O obseda întrebarea, cu adevărul ei stupid.

– Vreau, dar ce mă oprește să... Haide, hai, încă o dată... și cu spectatori, Dumnezeule, de ce naiba nu poate?!

Ar trebui să fie ceva fenomenal, unic, așa i se promisese sau așa promiteau tuturor? Ce minciuni mai scorniseră, oare? Pe cîți păcăliseră, se întreba uitîndu-se uluită la propriile picioare care arătau neverosimil de lungi, de subțiri, cum nu fuseseră niciodată, iar mîinile, mîinile acelea care se prelingeau avide pe corpul ei dezgolit, aburind... Se scutură brusc, cu dezgust, de imagine și încercă să se mai concentreze o dată. Poate acum va reuși să înțeleagă mai mult, va descoperi sigur ce îi lipsea, ce aflaseră ceilalți, cei dinaintea ei. Secretul, singurul, marele...

Și, deodată, auzi ceasul bătînd undeva, într-un perete obscur. O dată, de două ori, de trei. Înțelese că ședința se terminase acum, că nu va mai urma nimic, niciodată.

– S-a sfîrșit, murmură ostenită, iar zgomotele din jur se auziră mai clar, limpezindu-se brusc.

O voce de bărbat se răstia furioasă:

– V-am zis, paștele mării ei, dacă nu v-aș fi zis, am ratat-o și pe-asta! O să munciți toată viața să-i plătiți operațiile și eu pe lângă voi, dobitocilor...

Cetitorului, cu emoție...

Cea mai frumoasă scrisoare de dragoste pe care am citit-o vreodată nu a fost pentru mine – cum ar putea crede unii – ci pentru vecina mea de vizavi, o brunetă superbă, atât de veselă și de iute încît toți o porecliseră „Vrăbiuța“.

Mie nu prea îmi venea să îi spun așa, poate și fiindcă o știam din copilărie, dar ceilalți nu se jenau iar ea o lua drept un semn de prietenie. În general, era foarte grăbită să își facă noi cunoștințe, lucru care îi reușea de minune! Trebuie să recunosc, cînd eram amîndouă mici și naive mă încercase un fel de gelozie văzînd cum îi abandonează pe vechii prieteni pentru fete sau băieți cărora abia le aflase numele... Nu exista petrecere de unde să nu se întoarcă fie cu numere de telefon notate pe te miri ce fie direct cu respectivii de mîină, deși venise, bineînțeles, însoțită de altcineva. Cînd era într-o asemenea stare nu mă puteam înțelege deloc cu ea, nu îi puteam spune nimic fiindcă riscam să îmi întoarcă pur și simplu, spatele, cum făcuse o dată în plină stradă. E drept că a doua zi venise la mine la ușă să caute împăcare însă de atunci mă învățasem minte și o lăsam în pace știind bine că nu va trece mult și o voi auzi povestindu-mi cu lacrimi în ochi despre o altă escapadă dezastruoasă...

Cum tipii și tipele din jurul ei, mereu alții, o invitau peste tot profitam amîndouă de fiecare ocazie ca să ne petrecem sărbătorile de peste an și – mai ales ea – weekendurile într-un mod cît mai ieftin și mai plăcut. Mie îmi plăceau grozav prăjiturile – nu mă îngrășam, spre deosebire de prietena mea – iar ei îi plăcea să fie în centrul atenției. Ca urmare, ea vorbea, rîdea și dansa cît putea de mult și de tare iar eu ciuguleam liniștită ce era mai bun de pe masă. Într-o seară însă, nici mie nu mi-a venit să cred cînd un tip foarte bine s-a așezat ostentativ lîngă mine și nu s-a dat dus în ciuda eforturilor prietenei mele de a-i atrage atenția. Nu că n-ar fi avut destui prin preajmă dar o

incita situația, probabil, mai ales că nu s-ar fi gândit în veci să ajungă să „concuereze“ cu mine! Eu nu prea eram flatată pentru că bănuiam o stratagemă din partea lui. Arată prea bine ca să fie cu adevărat interesat de mine, îmi spuneam, și nu îl băgam în seamă deși el încerca să intre în vorbă cu orice prilej. Sorina își dădea ochii peste cap și capul pe spate rîzînd cît mai „sexy“, cum zicea ea, își flutura părul aproape să i-l bage în mîncare iar unghiile ei *mauve* culegeau scame invizibile de pe cămașa lui de blugi. Ori că era afurisit din fire ori că n-avea chef de dans în seara aceea, tipul meu – deja îi spun „al meu!“ – se făcea că nu vede, în schimb părea foarte interesat de ce aveam eu în farfurie și mă întrebă dacă îmi plac mai mult „ciupercile“ de ciocolată sau cataiful cu frișcă. Frișca, mă asigură el, face rău dacă e artificială. A ajuns pînă acolo încît m-a servit din tarta de portocale, iar peste o oră m-a condus acasă și mi-a spus că am ochi frumoși. Sorina turba de furie. N-o văzusem niciodată în asemenea hal deși o văzusem sub diverse chipuri de-a lungul timpului. Am încercat să îi arăt că era stupid să ne certăm pentru un tip pe care l-am întîlnit prima oară și cu care, probabil, n-o să mai dăm ochii vreodată! M-am obosit degeaba. La sfîrșit, Sorina a ieșit ca de obicei, victorioasă: m-a pus să îi promit că, dacă face rost de telefonul individului, o să îl sun ca să „îi amintesc“ de mine... I-am promis fiindcă altfel nu o puteam face pe ea să tacă și a fost liniște într-adevăr, vreo săptămînă, timp în care am băgat de seamă că se poartă foarte atent cu mine ceea ce m-a îndemnat să bănuiesc o capcană. Sorina obișnuia să rîdă de oricine se întîmpla să se uite la mine pe stradă, de exemplu, sau la facultatea unde eram colege de grupă dar de data asta povestea serioasă despre tipul cu telefonul, lăudîndu-i pînă și cămașa de blugi cu toate că ea detesta blugii! Una peste alta, mă hotărîsem deja să nu vorbesc niciodată cu acel individ, ba chiar eram în stare să trec pe partea opusă a străzii dacă ghinionul mi l-ar fi scos în cale.

Și mi l-a scos! Adică ni l-a scos pe cînd căutam într-o duminică nu știu ce butic de care numai Sorina auzise, undeva, într-un cartier obscur. Simțind că vreau să dau bir cu fugiții, m-a înșfăcat pur și simplu, de braț și s-a proptit bine în tocurile ei înalte zîmbind cu toată dantura spre Mișu al meu care pe vremea aceea nu era al meu ci al sorții, al drumului în penumbră, al străzii de cartier și al timpului fără întoarcere... De cîte ori nu va fi blestemat Mișu, la bere, clipa în care Sorina l-a acostat împingîndu-mă în față pe mine! Dar pe atunci era vesel, era liber și vesel în libertatea lui absolută. Eu îi păream foarte mică iar Sorina nici măcar nu-i plăcea. Putea să ne invite liniștit pe amîndouă la un film în timpul căruia să stea doar lîngă mine și mă țină de mînă... Putea să ne cheme la o pizza și să aducă un băiat timid (ea îi zicea „pămpălău“) pe care să îl prezinte drept cel mai bun prieten al lui și pe urmă să o lase pe Sorina să îi țină companie în timp ce noi doi împărțeam o pizza dublă... Putea să ne cheme să facem revelionul acasă la el, împreună cu părinții lui și cu același, fără altă muzică decît cea de la televizor, după ce ne promisese o petrecere trăsnet – nu mai știu cu ce era îmbrăcată Sorina dar îmi amintesc și acum pantofii ei negri, cu tocuri „stilet“ și parfumul Gucci... Și scrisoarea? Scrisoarea a primit-o bineînțeles, Sorina! Cînd ne întorceam de la primărie prietenul lui Mișu i-a strecurat cu emoție, pe sub buchetul de domnișoară de onoare, un bilet. „Draga mea dragă..“ începea scrisoarea. Restul nu l-am putut citi din cauza Sorinei care a făcut-o fărîme în fața mea. Dar îmi place să îmi închipui că era cea mai frumoasă scrisoare de dragoste fiindcă prietenul lui Mișu era poet.

În ceața de Crăciun

– Nu știu cu cine-o fi semănînd pramatia asta că de mic era neastîmpărat, zise bătrîna și se așeză mai comod, într-o rîină, sprijinindu-se cu capul de geamul acoperit de perdea.

Ceața groasă ascundea orice priveliște, orice mișcare, numai trenul pufăia nepăsător, mai departe.

– O fost atîta de neascultător și ce-or mai plîns părinții cînd o plecat.. Ce citești, maică, în ziarul cela? Cum? Cursul valutar... că doară eu nu iau pensia în dolari, rîse. Și băiatul ista al meu tot numai după dolari se uita: dolari și mărci federale, nimic nu-i mai sigur, așa îmi spunea, degeaba ții mata aurul la ciorap... Doară ce aur, se uită deodată, speriată, împrejur, la bătrînețile mele, de unde aur, maică?! Așa vine vorba, două monezi de pe vremea Habsburgilor, ce le-am primit eu de zestre cînd m-am măritat acu' o sută de ani, nici nu mai țin minte cînd, încă vagabondul rîdea că nu mai știu nici cu cine! Sigur că știu, nu-s ramolită. Ce-am mai dansat eu la vremea mea, și cu generali de pe timpuri, din armata română! Nu mai sînt azi așa generali... pînă cînd mi s-o făcut rău și-am vărsat că mi-or dat să beau o poșircă! Vezi că ții ziarul prea aproape de ochi, eu îl țiiu mai la distanță că nu văd bine... M-or ajuns păcatele, Doamne. Cum e tinerețea de nepricepută, oftă privind în zare, pe geam. Dacă stăteam cu generalul bine făceam, da' mie mi-o plăcut unul Gelu, un locotenent fără bani dar cu educație. Parcă plutea cînd valsa! doar o dată m-o croit cu cravașa, de la ce ne-om fi certat și l-am lăsat... ațipi femeia însă cotul îi alunecă într-o parte și se trezi imediat: Ce ziceam?

– Nimic, doamnă, răspunse plictisită, fata de-alături, care dezlega o integramă de

ceva timp și se poticnise la al treilea cuvînt de pe verticală.

– Cum nimic? Eram măritată c-un neamț...

– Nu era general în armata română? se interesă băiatul cu ziarul. Sau locotenent?

– Aș, ce general! Generalul avea nevastă și trei copii. Eu eram fată mare cînd l-am cunoscut da' n-am avut copii împreună că nevastă-sa era geloasă foc. Stătea mereu cu ochii pe noi. M-o și bătut de vreo două ori, cu vătraiul. Zicea că-l rupe pe mine dacă nu-i las bărbatul în pace, da' nici el nu voia să mă lase să plec așa că, în urmă, am fugit...

– Cu locotenentul?

– Nu, acela o fost înainte! Băiat bun locotenentul da' greu de mîină... Era ordonanță...

– Hai că ne-am apropiat de Pitești, decise brusc, fata și îi luă ziarul. Mai bine dă jos bagajele să le ducem pe coridor.

Băiatul făcu semn din cap că da, dar se întoarse din nou spre bătrîna:

– Și nepotul matale? Unde s-a dus?

– Nepotul, se bucură ea, nepotul meu îi tare deștept! O ajuns în Canada și ne-o trimes carte poștală la toți. Stai un pic numa'...

Scotoci repede în geanta ei mare, neagră, de vinilin și-i întinse cu mîna tremurîndă, un plic îndoit.

– Scrie că ne salută cu drag și că și-o luat multe lucruri din bursă: mașină și... de-aceea cu tenis...

– Rachetă?

– Da, și nevastă și-o luat! Una cu părul creț, dat pe-o parte. Ce-am mai plîns cînd am primit poza!

Începu iarăși să caute în geantă, cu febrilitate.

– Stai că n-o găsesc... Dacă mă grăbesc mă încurc numa'... frumoasă coză, cu ochii mari, lîngă un lac de-i zice Atlantic...

– Ocean, doamnă, mormăi printre dinți, fata, ridicîndu-se de data aceasta, cu un gest hotărît, de pe canapeluță. Dar femeia vorbea înainte, fericită că măcar cineva îi dădea atenție.

– Un pic mai ai răbdare că dau de ea, nu-i zor...

– Nu-i zor da' trece stația și rămînem pe-aicea, se cam enervă tînăra și-l fulgeră pe amicul ei, cu privirea. El zîmbi însă nu se clinti din loc, așteptînd.

– Un picușor... da, un picușor... Uite! Așa că-i frumoasă? oftă bătrîna. Seamănă cu mine, în tinerețe..!

Fata privi două secunde, fără să spună nimic, apoi trecu poza către prietenul ei care clipi scurt. Fotografia arăta un băiat subțirel, delicat, cu părul lung și ondulat, pieptănat cu cărare.

Tocmai atunci, trenul intră șuierînd, în gara de la Pitești. Cei doi salutară și coborîră iar bătrîna, rămasă singură în compartiment, adormi repede, strîngînd la piept scrisoarea și fotografia. Din depărtare se auzeau colinde de Crăciun.

Mama lui Don Juan

1

– Complicațiile strică tenul, obișnuia să spună mama lui și, ce-i drept, avea un ten superb!

Pentru nimic din lumea aceasta n-ar fi arătat vreun semn de tulburare. Avea mereu un aer liniștit care putea părea bunătațe, la prima vedere, deși era în realitate, cel mai pur și profund egoism. Nu-și sărutase niciodată băiatul pentru că, demult, citise în cărți de psihologie despre complexul lui Oedip și nu voia să îi provoace cumva o asemenea boală. De altfel, fiul ei o adora oricum! S-ar putea spune că avea un respect aproape religios față de maică-sa. În mintea lui, femeile se împărțeau în două categorii: cele misterioase și inaccesibile, aidoma maică-sii, și cele cu care se culca. Nu frumusețea era criteriul principal. Îi plăceau femeile supuse, docile, care nu cereau implicare, nici vreun efort. Când dai ceva sau faci un lucru special pentru cineva te atașezi într-un fel, de persoana respectivă, iar el se ferea, poate inconștient, de pericol... Dar nu își refuza niciodată o femeie care-i plăcea pentru simplul motiv că nu îi acorda nici un credit. Încetau să îl mai intereseze de îndată ce le aducea în patul lui și asta îi crease o faimă și un aer de „fatalitate“ care le înnebunea mai rău decât ochii lui înguști și triști. Era greu de înțeles ce anume le atrăgea la el, dar ceva exista cu siguranță. Și nu era dragoste, deși femeile credeau în general, asta... Poate melancolia era atuuul, secretul care îl făcea să pară un tip serios chiar atunci când se juca, doar.

În fapt, Don Juan oferea fiecăreia iluzia că ea și numai ea ar fi „aceea“! Iar femeile își încordau forțele, își dublau farmecele, se străduiau să îl „seducă“ pe seducător, își făureau singure plasa în care cădeau inevitabil. De confuzia aceasta dintre seducător

și sedus se folosește orice „cuceritor“... Și ce capcană mai abilă putea fi decât aceea pe care „vînatul“ și-o întindea de la sine? Odată intrată în competiție cu alte femei sau, și mai rău, cu ea însăși, victima se încîlcea iremediabil într-o grămadă de presupuneri și de subînțelesuri care existau doar în mintea și în sufletul ei. Marc n-ar fi fost un don juan autentic dacă n-ar fi intuit toate acestea! Regulile erau întotdeauna aceleași: să nu îți pierzi capul și să îl lași pe celălalt să o facă în locul tău. Cu cît se va zbate mai tare cu atît se va zăpăci mai rău... O atracție sexuală puternică și un teribil misoginism – iată combinația care le fascina pe femei! Trebuie spus totuși, în apărarea lui, că le considera prea superficiale ca să merite cine știe cîtă atenție. De aceea, Marc nu se grăbea niciodată iar femeile priveau lucrul acesta cu multă recunoștință pentru că li se părea un semn de afecțiune și de înțelegere față de ele. Cînd cineva începe să găsească semne de afecțiune acolo unde nu sînt devine clar că s-a îndrăgostit. Dragostea caută dragoste și își făurește cu de la sine putere propriile iluzii. Orice don juan știe asta, iar Marc nu era chiar un începător. S-ar părea, de aici, că o femeie nu are de ales decât între un seducător abil și un ins onest dar nepriceput... Exista totuși, o a treia variantă. Cînd un don juan masculin întâlnește un don juan feminin apar complicațiile... acele complicații de care amintea atît de des, mama lui, fără să precizeze sensul cuvintelor!

Acum, pe neașteptate, mama lui recunoștea cu durere, în Anna, prima rivală adevărată. Îi semăna atît de bine, dar avea tinerețea de partea ei... Și multe alte lucruri la care mama lui nici nu voia să se mai gîndească tocmai fiindcă le cunoștea foarte bine din propria-i tinerețe! Fața ei prelungă și fină, educația primită la școli din străinătate – pentru că avusese părinți bogați – nu îi trădau lăcomia simțurilor. Băiatul îi moștenea caracterul. Iar acum, pentru prima oară, instinctul matern îi spunea că există o primejdie. Momentele în care Marc se întâlnea cu Anna, în cele mai

nevinovate împrejurări, deveniseră un calvar pentru ea. Se ferea să își arate deschis îngrijorarea fiindcă se temea că îl va ajuta astfel, să-și lămurească atracția inconștientă pentru Anna. Deocamdată, încerca să îi îndepărteze cu discreție unul de celălalt, invocând diverse motive, cât mai obiective posibil. Bănuia că Marc, după obiceiul lui, nu va dori să precipite evenimentele. Mai avea așadar, destul timp să se pregătească pentru lupta finală.

Anna simțea și ea o aversiune ascunsă față de doamna aceasta rece și elegantă, dar nu se ostenea să și-o explice în vreun fel pentru că, momentan, o preocupau alte lucruri. Marc însuși trecea pe planul al doilea, dacă nu chiar al treilea! Știa că un tip arătos ca el și cu poziția lui are întotdeauna de ales și îl aștepta să se hotărască. Mai târziu avea să vadă dacă doar noutatea îl atrăgea sau dacă exista ceva mai profund... Până atunci se ocupa de problemele obișnuite și nu tocmai, de vreme ce slujba ei devenea tot mai nesigură din motive deocamdată obscure. Aparent, nimic din ce lucra la birou nu mai era bine! Dacă la început avea parte numai de priviri binevoitoare, dintr-o dată, cei care o apreciau se schimbaseră. Se străduia cât putea să îi mulțumească, dar ceva nu mergea. Concret, nu îi explica nimeni ce anume. Se legau de nimicuri, de amănunte stupide... Pe de altă parte, Marc era mereu serios și corect, deși o chema parcă mai des în biroul lui, întotdeauna cu diverse hîrtii și dosare. Începea să se gîndească din ce în ce mai mult la demisie. „Mai bine plec eu decît să mă dea ei afară“, cugeta Anna în clipa aceea, răsfoind ziarul după job-uri.

Prima a alunecat scrumiera. Pe urmă s-au prăbușit toate dosarele de pe fișet și au început să se legene becurile. Anna încremeni. Brusc, uitase toate cuvintele pe care le știa. Cineva striga cu putere într-o limbă necunoscută, iar ușile se trînteau una după alta, pe coridor. Rămăsese cu mîinile încleștate de masă, incapabilă să se miște. Un

zgomot puternic ca o explozie o asurzi și îl văzu pe Marc lângă ea. Nici după ce au ieșit din clădire nu a înțeles mai bine ce se întâmplase. Curtea era plină de oameni care vorbeau foarte repede și agitat. Întinse mâna să îi mulțumească lui Marc dar se opri când văzu uluită cum mama lui cobora abia atunci, scările, între doi angajați.

– A fost ceva la centrală, zise ea privind-o foarte atent pe Anna, însă fără aerul acela trufaș care-i era caracteristic. Părea obosită. Îi zîmbi în sfîrșit, fiului ei care venise îngrijorat, mai aproape.

– Ești bine, Marc? Cred că ar trebui să mergem acasă cu toții... Spune-le că sînt liberi, azi.

Apoi, se întoarse iar către fată și o luă simplu, de braț:

– Hai, Anna...

2

Pentru a doua oară în viață, mama lui gîndise nu cu capul ci cu inima. Și poate se înșela, la fel ca prima oară...

Marc se apropiase de Anna instinctiv, de îndată ce aflase că există un pericol așa cum te arunci să salvezi pe cineva prea mic, neștiutor și fragil. Pentru el, Anna era un fel de copil nevoit să trăiască într-o lume în care binele și răul se amestecau în proporții întîmplătoare. Despre mama lui, însă, nu își putea închipui în mod sincer că ar avea nevoie de vreun ajutor. Mai toată viața fusese singură, după o scurtă căsnicie convențională al cărei principal rezultat era el, și nu se descurcase deloc rău! Poate de aceea și felul lui obișnuit de a privi lucrurile nu arăta o inimă prea simțitoare. Totuși, în pofida aparențelor, Marc nu s-ar fi încurcat niciodată cu un copil. În plus,

Anna îi plăcea la modul la care admiri un obiect de artă: neutru, dezinteresat, onest. Recunoștea obiectiv că e o fată frumoasă cînd un amic sau altul îi vedea secretara, însă pe tonul cu care ar fi spus: „afară plouă“ sau ceva asemănător. Părea ceva atît de normal, de firesc ca Anna să fie frumoasă! Se potriva perfect cu fotoliile îmbrăcate în piele naturală, din biroul lui, cu micul candelabru din tavan, cu mocheta moale, de pluș, chiar și cu stiloul Parker primit cadou de la mama lui...

Realitatea era că femeile cu care umbla el arătau și se comportau altfel. Dacă n-ar fi avut ceva educație și destui bani ar fi semănat cu niște prostituate. Anna n-ar fi putut nici dacă ar fi vrut să meargă pe stradă îmbrăcată cu asemenea haine! De aceea era la fel de normal ca Anna să fie o secretară bună. O aprecia pentru că muncea mult și se orienta rapid în situații neprevăzute, chiar dacă seriozitatea ei excesivă îl distra cîteodată... Se gîndea uneori, cu destul regret, că Anna se va mărita repede. „Cu firea ei, într-un an, maxim doi...“ Observase cîteva momente de zăpăceală care la altcineva n-ar fi însemnat aproape nimic dar la ea erau clar semne de mare tulburare și bănuia că e îndragostită. Iar pentru Anna, dragostea nu putea însemna altceva decît căsătorie așa că se aștepta să îl anunțe în curînd, vestea cea mare!

„O să găsească vreun neisprăvit care o s-o facă fericită pentru că o să îi dea ce își dorește mai mult: o casă, copii...“, zîmbi Marc și își aprinse țigara în vreme ce Laura îi reproșa tot mai agitată, că o neglijează și că n-o mai iubește. „Bine, dragă, dar ce-am mai făcut?“, se miră el sincer, întinzîndu-și picioarele lungi pe sub masă. Năvălise în biroul lui ca o furtună, după ce stătuse îmbufnată ostentativ, la petrecerea de aseară. Laura îi dădea o mulțime de exemple care demonstau cît de insensibil și de neatent se poartă cu ea, dar amîndoi știau perfect că problema reală era alta. Marc îi spusese de mult timp că n-are intenția să se însoare. Practic, din momentul în care începuseră

să aibă o „relație“. Și nu fiindcă ar fi avut ceva împotriva ei! Laura îi plăcea exact cât îi plăcuse în prima zi: era înaltă, cochetă și amuzantă. În dimineața aceea, ciuful ei blond strălucea la fel de ademenitor ca întotdeauna, împiedicînd-o în tentativele de a lua un aer tragic. În final, se servi nervoasă, din pachetul de țigări de pe masă. Gesticula mereu ca să sublinieze cuvintele iar cînd Marc încercă să îi aprindă țigara o scînteie căzu pe bluza ei din nylon și dantelă, lăsîndu-i pe sînul drept o urmă mică și roșiatică. Fata sări drept în sus, cu un țipăt extrem de autentic, de data aceasta, și își privi disperată, bluza împodobită cu un orificiu suplimentar, de cîtiva centimetri...

– Știam eu, știam că îmi aduci ghinion! izbucni ea.

Și, acum, chiar avea dreptate. Marc se repezi să îi descheie bluza și strigă furios, prin ușa, să vină cineva cu apă. Puțin mai tîrziu, îi tampona mica rană cu o batistă înmuiată într-un pahar. Erau amîndoi atît de preocupați că abia la sfîrșit băgă de seamă cum tremura mîna Annei pe paharul cu apă.

– Nu e nimic grav, începu să-i explice el, remarcînd ce impresionabilă este. Am aprins o țigară și...

Dar ochii Annei înotau deja în lacrimi cînd închise ușa în urma ei. Atunci înțelese că a fost de-a dreptul ridicol așa cum stătea în mijlocul camerei, cu o fată pe jumătate dezbrăcată pe care o ștergea pe un sîn, cu batista... Și mai înțelese ceva care îi dădu de gîndit. După ce o conduse la mașină pe Laura, cu promisiunea fermă de a trece pe la ea, diseară, „ca să afle cum se mai simte“, rămase cîteva clipe jucîndu-se cu bricheta și privind spre biroul gol al Annei. În mod ciudat, criza asta de gelozie o făcuse femeie în ochii lui.

3

Anna plecase pe jos, mergînd ca o somnambulă. Mergea fără să știe pe unde trece și nu-i venea să creadă că se înșelase în asemenea hal! Copacii, mașinile, păsările, toate arătau de-a dreptul halucinant... O vrabie o privi cu ochiul mare, de sticlă, iar ciripitul ei îi sună batjocoritor, în urechi, încă mult timp după ce pasărea dispăruse. Din iarba de pe marginea drumului săreau greieri, lăcuste. Țîntării o ciupeau cu sete. Pe unul îl strivi mașinal, pe obraz. Se înserase cînd își dădu seama că stătea rezemată de gard, pe un fel de maidan. Singura idee rațională care îi veni în minte fu: „dacă nu mă sprijin acum o să cad.“ Așa că se îndreptă ușurel către marginea gardului. Cineva din casă o privea fix, dar se simțea prea amețită ca să își dea seama dacă era o femeie sau un bărbat. Voia să îi spună că nu este beată însă vocea nu o mai asculta. Încercă să facă un semn. Acel cineva se retrase de la fereastră, imediat. Anna se odihni puțin și își adună cum putu, gîndurile. În poșetă ținea mobilul, în mobil avea numărul unor firme de taxi. Apăsă la întîmplare un nume. Glasul sec al dispecerului o învioră iar enervarea cu care i se cerea să spună odată adresa îi făcu bine. Dintr-o dată, recunoscuseră strada pe care se afla. Trase aer în piept și, pînă să vină taxiul, privi clădirile. Zidurile lor albe, înalte deveneau încet-încet albastre, apoi bleumarin, pe urmă dispăreau cu totul, în umbră. Era răcoare și mirosea a flori. Undeva creșteau trandafiri. Annei nu-i plăceau trandafirii dar acum nu mai avea nici o importanță.

Odată, demult, intrase într-o pădure de mesteceni. Ea și fratele ei rîdeau iar copacii se învîrteau tot mai repede... Pînă cînd a căzut și și-a făcut o zgaibă la genunchi, o cicatrice pe care o are și azi.

Șoferul claxonă violent, căutîndu-și din ochi, clientul. Fata urcă în mașină fără să spună nimic. Îi făcu semn cu mîna, să meargă înainte. La prima intersecție îl opri.

Anna stătea cu chirie la o bătrână care îi umbla prin lucruri și îi asculta telefoanele. Dacă ar fi venit cu taxiul și-ar fi dat imediat seama că s-a întîmplat ceva neobișnuit. Ar fi sîcîit-o cu întrebări toată noaptea. De aceea, înainte să intre în casă, își controlează ținuta și chiar se pieptănă puțin. Totul trebuia să pară normal. Răspunse la bună seara și se încuie în camera ei.

Undeva, într-o altă încăpere, mult mai mare, Marc privea pe fereastră, fumînd, în timp ce mama lui verifica ultimele cifre.

– Cred c-am mers bine luna asta, spuse ea, la sfîrșit. Putem da și prime. Lui Peter, Annei...

Marc se răsuci cu fața spre masă și strivi țigara cu un gest brusc.

– Nu, Annei, nu.

Maică-sa îl privi mirată. Sprîncenele i se arcuiră frumos, în lumina palidă a veiozei cu abajur mare, crem.

– Anna a fost stresată în ultima vreme și a muncit mult.

Dar el repetă, de data asta pe un ton ceva mai blînd:

– Nu, mamă. Nu acum.

4

Anna a dormit foarte puțin în noaptea aceea iar cînd adormea avea coșmaruri în care zăcea atîrnată pe marginea unei prăpăstii. De undeva se auzeau glasuri multe și, curios, deși ea însăși se afla în primejdie, primul ei gînd era cum să ajungă la ceilalți. În alt vis stătea lîngă o piramidă. Un preot bătrîn o învăța cum să citească pietrele: o piatră rotundă e o bucurie, una lunguiață – o supărare, două pietre – eșec,

trei înseamnă victorie. Anna se temea, însă, de ceva nedefinit care atârna ca un nor pe o mare de platină. Norul se prefăcea într-un foc iar marea într-o oglindă. Din foc se desprindeau două flăcări, una verde, alta albastră. Verdele se lupta cu albastrul iar Annei îi plăcea lupta lor. Pînă cînd flăcările s-au unit într-un curcubeu atît de strălucitor încît amenința să o orbească. Ea a închis ochii și atunci s-a trezit.

O durea capul atît de tare că s-ar fi întins pe covor și l-ar fi făcut bucățele, cu unghiile. Dar covorul nu era al ei iar gazda avea somnul ușor. La cel mai mic zgomot i-ar fi bătut în ușa, avertizînd-o să facă liniște. Puțini chiriași rezistaseră însă Anna avea o fire îngăduitoare, mai ales cu toanele bătrînilor, pentru că se gîndea cum va fi cînd va ajunge și ea la vîrsta lor. Ce nu observa Anna era că bătrîni care creau probleme fuseseră niște tineri sau niște copii la fel de nesuferiți, de obraznici și de pretențioși! Oricum, nu se făcea să se ajungă la un scandal așa că își cufundă capul în pernă și nu mai încercă să își stăpînească lacrimile. Plîngea frumos, liniștit, calm. Cînd termină era deja ziuă. Durerea se risipise undeva, poate în podeaua de gresie lustruită, în perdelele albe, în cearceafurile peste care se ghemuise trupul ei mic, de copil nedormit. Simțea doar un nod ascuțit în gît dar fața îi era acum limpede. Cînd se privi în oglindă văzu, însă, chipul lui Marc. O privea concentrat și își mișca buzele parcă vrînd să îi spună ceva. Anna nu înțelegea ce dar se bucura să îl vadă. Adormi din nou, brusc, se trezi foarte tîrziu și uită tot ce visase înainte.

Gazda o îmbie în zadar să mănînce măcar o felie de pîine prăjită, se îngrijoră zgomotos de starea ei, apoi îi întinse un bilețel bine împăturit.

„L-a lăsat un domn aseară, n-am avut cînd să ți-l dau“, mormăi în timp ce mesteca o brișcă unsă cu unt și își turna încă o ceașcă de cafea.

Fata încercă să zîmbească cît mai vesel iar gazda, încurajată, începu să îi po-

vestească despre nepoatele ei și aventurile lor amoroase. Cu greu, Anna reuși să se întoarcă singură, în camera ei, unde privi multă vreme biletul fără să îndrăznească să îl citească. În sfârșit, îl despăturii. Pe hîrtia ruptă dintr-un carnet, Marc scrisese în grabă, cu litere mari, de tipar: NIMENI, NIMIC, NICIODATĂ.

Omul care nu îmbătrînea niciodată

Pe la colțul blocului unde locuiam cîndva, la începutul carierei mele, întîlneam deseori un cerșetor bătrîn. N-avea dinți în gură dar îi plăcea foarte mult vodca. După cîteva tatonări, pentru o sticlă de vodcă, mi-a promis să îmi spună povestea lui.

– Eu sunt un mare vrăjitor, a început el privind-mă cu ostentație. Fiindcă n-am arătat nici un fel de mirare s-a liniștit și a continuat pe un ton mai calm. Am trăit undeva, tare departe de aici, într-un loc cu stejari și caiși. Stejarii îmi făceau umbră iar caișii îmi dădeau fructe. Eram tînăr și fericit și nu ceream mai mult de la viață. Într-o noapte am avut însă, niște vise foarte ciudate. M-am trezit înfrigorat, fără să îmi amintesc nimic și am dat vina pe toamna care se apropia. Bănuiam că vremea mă face mai trist decît de obicei. Nu mi-a plăcut niciodată toamna, frigul și ceața mă înspăimîntau pe atunci, zîmbi el și mai luă o gură de vodcă. Apoi reluă: aveam o casă frumoasă, cu grădină spre stradă. Uneori, trecătorii se apropiau de gard ca să îmi admire florile. Așa s-a întîmplat chiar în ziua aceea, a doua zi, adică. Spre seară, o femeie mi-a cerut voie să rupă un trandafir. Cei mai frumoși trandafiri erau în grădina mea dar nu vindeam nici unul în piața publică. Ea mi-a cerut voie și asta mi-a plăcut. Se chema că îi fac un dar sau așa simțeam eu. Iubeam florile, nu le culegeam niciodată fiindcă știam că le-aș omori. Cît stăteau cu rădăcinile în pămînt atît dura viața lor. Nu voiam să îmi clădesc o avere din cadavrele acelea fragile cum făceau unii. Le priveam doar, și mă bucuram de parfumul care umplea aerul străzii mele, seară de seară. Vecinii mă pizmuiau dar nu înțelegeam de ce fiindcă și la ei ajungea același parfum și ei puteau privi aceleași căpșoare înflorind. Nici măcar nu îmi ascundeam florile, gardul era numai de formă, orice copil l-ar fi putut sări dacă ar fi vrut.

N-o cunoșteam pe femeia aceea însă ceva din ea m-a convins să sacrific unul din

trandafirii mei cei mai bogați în petale și cu cel mai dulce miros, adus dintr-o țară cu multă umbră. Abia cînd a intrat în grădină ca să își ia darul mi-a sărit în ochi ciudățenia hainelor. Din depărtare nu îmi părușe nimic deosebit, dar de-aproape m-a izbit croiala fistichie a rochiei, șirurile de volane ascunse în pliurile întortocheate care tresăreau la fiecare mișcare a ei. Semănau cu un stol de valuri mici, albe, cum nu văzusem decît în fotografii fiindcă, la noi, marea arăta altfel, era rece tot timpul anului iar, cîteodată, marinari cu experiență se înecau în apele ei uriașe. Femeia părea la fel de blîndă ca foșnetul rochiei ei. Mă privea liniștită, nu se temea de mine, deși eram un străin în curtea căruia tocmai intrase de una singură. Liniștea asta m-a cucerit, m-am trezit dintr-o dată foarte sigur pe mine cum nu m-ar fi îndemnat să fiu nici cea mai teribilă admirație. Nici nu era admirație în ochii ei dar nici vreun fel de invidie pentru florile mele. Am întreat-o de ce vrea firul acela – poate ca să aflu cumva cine e, poate doar ca să prelungesc momentul... Nu voiam să plece, de fapt, iar ea a înțeles pentru că a zîmbit puțin. Avea trandafirul în mîină cînd mi-a spus: „de ce nu m-ai întreat înainte? acum, deja mi l-ai dat – ce contează?“ Ce contează! Dacă știam ce va urma m-aș fi oprit aici, mi-am zis de multe ori la supărare dar azi știu că nu mă puteam opri chiar dacă aș fi vrut. Nu mă puteam stăpîni să n-o vreau însă voiam să mă iubească și ea pe mine iar o superstiție idioată mă făcea să cred că trebuia să aștept ani lungi, să mă arunc în prăpastii, să mă urc pe stînci colțuroase unde nu a mai fost nimeni înaintea mea, să caut comori ascunse pe alte tărîmuri și să înfrunt primejdii de nedescris – pentru ea! Cum putea să se îndrăgostească de un grădinar legat de petecul lui de grădină pe care trebuia să îl lucreze zi de zi doar ca să simtă mirosul florilor, o singură lună pe an? Nu credeam, n-am crezut-o nici cînd mi-a spus că lîngă ea nu voi îmbătrîni niciodată.

Cîtă prostie era pe vremea aceea, în capul meu, suspină omul. L-am întrebat dacă mai vrea o sticlă fiindcă părea dintr-o dată, lipsit de puteri și mă temeam că nu va putea termina povestea. Nu, a zis el, viclean, dar mîine o să îmi fie iar sete... Așa că am mers la chioșcul de vizavi și am mai cumpărat o sticluță. Ce-a mai fost? L-am întrebat repede ca nu cumva să uite unde-a rămas cu istoria. Ce să fie, a oftat el, deodată obosit. Strîngea din umeri la fel de descurajat ca la început. N-a fost nimic. Ea a plecat iar eu m-am însurat cu o vecină, două case mai încolo de-a mea. Cum așa?! m-am revoltat. Îmi părea rău și de bani și de vodcă. N-ar fi trebuit să îmi pierd vremea cu un bețiv, mă gîndeam cam agitat. Totuși, aveam nevoie de un subiect, mă aștepta o carte... Simțeam că mă cuprinde încet, disperarea. Fusesem destul de înțelegător, de atent. Îl pîndeam de cîteva zile fiindcă avea un profil care îmi păruse interesant. Se citea, cum să zic, pe fața lui decăderea... precis, omul cunoscuse timpuri mai bune dar nu voia să spună ce s-a întîmplat. Cititorilor le plac lucrurile astea, e ceva psihologic: se simt superiori cînd află de altul că s-a ratat, vor amănunte, detalii... Ce a zis pînă acum suna frumos dar era prea puțin pentru un articol. Tot reflectînd m-am înfuriat de-a binelea.

La urma urmei, nu sunt preot, n-am nici o datorie – a băut trebuie să plătească! De ce l-aș adăpa eu, din leafa mea de ziarist? L-am înșfăcat de mîna cu care ținea sticla, aproape brutal, de s-a clătinat un pic, pe picioare. Nu mă purtam urît, în general, cu bețivii fiindcă îmi era milă de ei – oameni slabi, îmi spuneam de cîte ori zăream vreunul împleticindu-se pe stradă, dar nici nu concepeam să fiu înșelat. Ai promis o poveste bună, i-am țipat în ureche – nu te face că n-auzi și să nu încerci să adormi că te-a luat mama naibii!

Pe undeva, știu că îmi era un pic, rușine. N-aveam fibră de jurnalist în mine, altul

l-ar fi amenințat cu poliția, pînă acum, iar mie nu îmi venea nici să mă uit la el. Sunt scriitor, fire-ar să fie, om de birou cu cartea-n mîină, nu pot să umblu pe străzi cînd știu că am un capitol de scris dar și doi copii care vor una-alta. M-am recules, pe urmă l-am privit. Pauză. Nu fugea nicăieri. Cartof, legumă. Se uita cu o expresie tîmpă dar am rezistat tentației de a-i da drumul. Aveam imaginea cărții în minte, începutul fusese atît de promițător... Îmi trebuia timp pentru cartea mea și aveam de dat un articol, îl cereau de două zile, ceva dramatic: vagabonzi, copiii străzii... Enervarea mi-a dat puteri pe care nu bănuiam că le am. Nu eram un om agresiv dar puteam să devin. M-am înfipt și mai tare în el arătîndu-i chioșcul de unde tocmai plecasem. Nu te plătesc degeaba, pricepi?! Nu doar că nu l-am lăsat s-o ștergă dar i-am luat și sticla cea nouă, a doua. Ai să vorbești – am țipat și mai tare – sau nu scapi de mine nici dacă te ascunzi în ghenă, auzi?! Nici dacă îți faci drum prin gunoaie, nici dacă... Ce dracu' spun?

Puținii trecători se zgîiau curioși, la mine. Dobitocul tăcea, mă lăsa să urlu, voia pesemne, să pară victimă. Din fericire, m-am oprit singur. Cînd m-am uitat la ceas am văzut că trecuse doar o oră dar eram deja un pachet de nervi iar mobilul suna încontinuu fiindcă nu voiam să răspund. Mi-am aprins o țigară. Pramatia se uita cu poftă dar, nu, de data asta nu mai cedez! Crezi că sunt prostul tău? Am scos altă țigară și i-am arătat-o: o vezi? Spui sau nu iei nimic! Nici țigară nici băutură! Va să zică, nu vrei, am mîrîit, după o scurtă așteptare. Înțelegeam că nu pot să mai scot nimic de la el. Dar puteam încerca mîine! Am strîns cu grijă țigările și sticla cea neînceptută. Mă hotărîsem. O să sun la redacție. Azi le dau altceva iar mîine, neapărat, pește cel mare: povestea vagabondului, o iubire misterioasă, apoi băutura, poate și patima drogurilor, decăderea... În timp ce mergeam mi-a venit ideea că ar fi mai interesant un

grupaj. Dacă mai caut și un copil al străzii și o prostituată... Așa am devenit jurnalist.

Ea nu era Mona Lisa

Ea nu era Mona Lisa. O idee de-a mea întrupată de un pictor pe jumătate nebun, într-un acces de idolatrie neroadă, Mona Lisa – ce mi-ar fi putut spune? Nimic. Dar chinul acelei femei înainte necunoscută oamenilor dimprejurul meu făcea mai mult decît gestul cu care apuci disperat geamandura atunci cînd nu ai curajul să te scufunzi, să mergi pînă la capăt, să te îneci în propria mizerie ca ultimul ocaș aruncat în larg de un val salvator, de valul care ți-ar fi putut aduce liniștea infinită. După un simulacru de viață urma în mod firesc, un simulacru de moarte. Unde e adevărul de la care așteptăm toți mîntuirea? Nicăieri. De ce nu suntem lăsați atunci să ne vedem cu calm de viciile noastre, de vicleniile prin care încercăm să îmbunăm soarta oferindu-i ceva, măcar ceva de pus pe cîntar în clipa supremă? Cel puțin să dăm o justificare existenței neroade.

Lasă-mă, Doamne, să fiu măcar păcătos dacă nu pot fi sînt! Asta ar trebui să strigăm cu toții, să implorăm pe Cel de Sus – în ideea că El există – să ne lase să trăim măcar în păcat fiindcă fără păcat nu are sens pedeapsa și dacă eu nu sunt cu nimic de vină atunci de ce mi se întîmplă tot ce mi se întîmplă?! Care e rațiunea mea de a fi în lipsa păcatului ce mi-ar permite să fiu izbăvit cîndva, nu știu cum, nu știu unde, dar nu are importanță cine și ce m-ar „izbăvi“, adică m-ar ajuta să mă transform dintr-o omidă tîrîtoare în om, omul adevărat, omul liber de dincolo de constrîngerii, deși mi s-a spus întotdeauna că ele, constrîngerile mă ajută să mă împlinesc – ce minciună! Cum te poți împlini amputîndu-te? Dacă piciorul tău te face să greșești – taie-l, dacă mîna te îndeamnă să greșești taie-o și așa mai departe... Dar dacă sufletul tău este cel păcătos ce faci cu el? Îl elimini, îl deghizezi, îl ascunzi, te lepezi de el? „Mă lepăd de Diavol“, bineînțeles, așa scrie în Scriptură dar și diavolul face parte din mine,

este ceva esențial. Fără Diavol nu ar exista Dumnezeu ci doar eul meu nici divin nici demonic, pur și simplu uman. Fără Diavol și fără Dumnezeu devin stăpînul greșelilor mele și îmi asum suferința. Fără pedeapsa divină sunt liber să sfidez moartea și s-o înving fiindcă alunec și mă ridic prin forțele mele, nu printr-un scripete sacru ce mi-ar cîntări așteptările și dorințele. Poate a venit momentul să înțeleg că neîmplinirea îmi aparține, că face parte din mine și că nu o pot înșela cu regretele mele, cu nevoia atavică de „ispășire“ – subterfugiu abil, inventat de spirite slabe, dornice să își dea încă o șansă și încă una... pînă la izbăvirea eternă prin rai sau prin iad.

În comparație cu chinul de a trăi, iadul este doar un coșmar inventat, un refugiu și chiar unul de prost-gust. Prostul-gust ne însoțește încă de la nașterea „oficială“, inventată de preoți absurzi, bieți funcționari conștiincioși – unii dintre ei – sau, mai degrabă, niște rătăciți dornici să afle nordul cu o busolă stricată. În alte vremuri aș fi fost, probabil, ars pe rug pentru blasfemia de a recunoaște public un lucru simplu: sufletul omului este muritor la fel cum este trupul lui născut din țărîină, nicidecum dintr-un dumnezeu mereu visat, implorat să vină, să ne salveze, să ne ducă dacă nu în rai, cel puțin în iad!

Doamne, ia-ne cu Tine, du-ne, așează-ne undeva, unde vrei Tu, într-un loc oricît de „bun“ sau de „rău“ dar nu ne lăsa singuri – asta e tot ce vrem, la asta se rezumă de fapt, rugăciunile pe care le fac preoții calificați, în biserici, sau prostimea de rînd cînd își oficiază cultul la ea acasă. Dumnezeu n-a murit, cum spunea un nebun, fiindcă El nici nu a existat vreodată în felul în care îl vedem noi. Ce reprezintă Dumnezeu? Un panaceu, un leac universal pentru neliniștile noastre. Cunoscînd omul îmi dau seama că trebuie să îi promiți ceva ca să îl îndemni să evolueze. Cei mai mulți vor bani sau putere, alții vor sex, unii vor dragoste și cîțiva, doar cîțiva vor nemurire, viață veșnică..

Însă ce au în comun acești oameni? Toți se agață de ceva exterior: de Dumnezeu sau de diavol. Printr-unul sau prin celălalt aspiră să își satisfacă dorințele, este adevărat. Nevoia de ajutor să fie oare, totul? Nu cred. Mai degrabă, pe lângă sprijin ei, oamenii, caută cu disperare o „confirmare“. De aceea le trebuie o instanță „superioară“ prin ceva. Prin ce se manifestă „superioritatea“? Este clar faptul că ne construim idealul conform cu trebuințele noastre. Idealul celui slab îl reprezintă „puterea“ sub toate formele ei: fizică, socială, politică, spirituală.

Pentru cei care se simt păcătoși, ca mine, iadul – ideea de iad – reprezintă o consolare. „Chiar dacă greșesc acum, își spune omul aflat în suferință, voi plăti cândva, eventual după moarte, când voi ajunge în iad.“ Există ceva mai dăunător decât ideea de „iad“? s-ar întreba cineva mai deștept. În loc să își îndrepte acum greșelile, în loc să caute să obțină iertarea celor pe care i-a nedreptățit în vreun fel oarecare viermele-om preferă să se consoleze cu gândul că va ajunge la Judecata Supremă și că Dumnezeu – un spirit blajin, cu barba albă – îl va pune să fiarbă puțin la foc moale, într-un cazan cu smoală iar, în final, îl va ierta fiindcă de aceea este Dumnezeu, nu? Ca să ne ierte nouă păcatele! Dacă noi n-am greși care ar mai fi rostul Lui sau al armatelor de preoți ce trăiesc de pe urma remușcărilor noastre? Nu rîdeți, este atît de profitabil să contorizezi greșelile semenilor, să le scoți ochii cu „harul“ dobîndit după cinci ani de studii finalizate, să îi umilești pe ceilalți cu o pretinsă superioritate morală, dată de posturile obligatorii și, în cele din urmă, să îi pui să plătească fie făcînd mătăanii în fața icoanelor fie, pur și simplu, printr-un onorariu „gras“.

Care e diferența, în acest punct, între prostituată și preot? Ambii ne cer să îi plătim pentru serviciul făcut. Prostituata, e drept, umilește numai „la cerere“, doar atunci cînd dă peste un masochist declarat; preotul umilește benevol, „din vocație“. La drept

vorbind, uneori pare preferabil să întreții o prostituată care să te facă să plătești – la propriu dar și la figurat, prin nevricalele ei! O vinovăție bine exploatată de o tîrfă dotată cu ceva simț psihologic îți scutură semnificativ buzunarele însă are și avantajul de a-ți „purifica“ conștiința fiindcă banii dați din belșug te scutesc de remușcări mult mai dureroase. Cînd faci un tîrg nu poți trăda decît un contract, nu o persoană.

Dar ea nu era Mona Lisa, era o femeie obișnuită, făcută din carne și sînge. De ce s-o fi chinuit cu remușcările mele? Mi se părea inutil.

DAN-SILVIU BOERESCU

Femeie cu mai multe strategii

Mda, în fond ea era „o femeie din carne și sînge“, care nu știa dacă „să gîndească cu capul sau cu inima“, care nu înțelegea prea bine ce i se întîmplă în lume și de ce lumea i se părea că e un pic pe dos. Tot ea avea, uneori, o irepresibilă detentă spre atipic, cu urme de filosofare cumpătat crestate în memoria afectivă. La ce bun, însă, aspirația la un metafizic derizoriu cînd la fel de derizorie rămîne și existența mundană comună? Se vroia o femeie inteligentă și (hiper)senzitivă. Se întîmpla să aibă parte de unele indicii în acest sens și le extrapola brusc, ridicîndu-le la rangul de concluzii definitive. Apoi, se bosumfla cînd vedea că, practic, lumea cea haină și vulgară nu o băga în seamă. Acest ciclu se repeta cu o periodicitate specific feminină, era ca o boală. O boală de care, la o adică, se poate să te și îndrăgostești așa cum, și mai probabil, se poate să ajungi să o detești. Răsfățul ei era, din păcate, prea marcat livresc. Ea se înfiora narcisist contemplîndu-și joaca și se lua în serios. După care se supăra și declara că lumea e o curvă nedreaptă, ale cărei favoritisme sfidătoare batjocoresc valoarea și valorile (cîte or mai fi ramas ele intacte, nepătate de pragmatism, mercantilism și perversiune)...

Femeile din prozele scurte ale Andei Moculescu interpretează șlagăre deja cunoscute. Cu toate acestea, aerul lor nostalgic nu e unul prăfos. Ba chiar, adesea, apar refrene noi, fragmente de portativ jucăușe, mici interludii de o prospețime nebănuite. Problema e că, oricît s-ar strădui autoarea, personajele sale sînt întotdeauna supuse unui numitor comun. Intr-un fel sau altul, toate aceste femei (deghizate sau nu) își poartă nemulțumirea ca pe o cruce. Se supără, se enervează, se „oftică“, strîmbă din nas, dau din mînă cu dispreț, incriminează, se arată dezgustate. Apoi, își clamează

diferența, dincolo de care se poate întrezări ceva orgoliu nedigerat social.

De fapt, nici nu e vorba de mai multe femei, ci de una singură, polimorfă, cu mai multe strategii, o femeie care, la o adică, ar putea renaște un univers dar nu o face din cauza meschinăriei mediului uman înconjurător, de cultură.

Cînd va învăța lecția bucuriilor mărunte care pot alcătui o liniște mare, această femeie va învăța să respire. Deocamdată, se încapățînează să gîndească fără a fi o ființă vie, este doar prelungirea unor gînduri ale unei femei de hîrtie.

ANDA MOCULESCU

Profil

ANDA MOCULESCU s-a născut la Suceava, în 1968.

Psiho-sociolog de profesie, în care calitate a publicat articole, recenzii și studii în reviste de specialitate din București. A predat psihologie, logică și filosofie în învățământul liceal precum și sociologie în învățământul universitar.

În prezent, locuiește în București.

Activitate literară

A publicat (2001–2004) poeme, proză literară și eseuri în periodice literare **Argos**, **Avangarda**, **Familia** (Oradea), **NordLitera**, **Revista RESPIRO**, **Sfera**, **Suplimentul de Marți** etc.). O parte din proze se regăsesc în **Antologia de proză scurtă**, vol. 4, Editura LiterNet 2002.

Rubrici permanente în **Suplimentul de Marți** (*Poeme marțiene*) și **Argos**, (*Milk and Honey*).

Debut editorial cu volumul de poezie **Ciobul de sticlă și Ionescu**, apărut la Editura LiterNet în 2004.

Bibliografie selectivă

Proză literară

- *Nunta*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 93–94, iulie 2001
- *De-de și ziua ei*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 95–96, august 2001
- *O după-amiază fierbinte*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 95–96, august 2001
- *Domnul consilier*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 97–98, august 2001
- *Flori și virilitate*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 107–112, decembrie 2001
- *Horoscopul de ziua a șaptea*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 113–115, ianuarie 2002
- *Iedera de la miezul nopții*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 113–115, ianuarie 2002
- *De vorbă cu Clementina*, în: **Suplimentul de Marți**, 2002
- *În ceața de Crăciun...*, în: **Atelier LiterNet**, decembrie 2002
- *Fetele dragostei*, în: **Sfera**, septembrie 2003
- *Arta fugii în cinci acte*, în: **Sfera**, septembrie 2003
- *Păsări de pradă*, în: **Avangarda**, septembrie 2003
- *Masa de duminică*, în: **Familia**, nr. 10, 2003
- *Jocul adevărului*, în: **Atelier LiterNet**, decembrie 2003
- *Omul care nu îmbătrânea niciodată*, în: **Argos**, nr. 2, 2003

- *Ea nu era Mona Lisa*, în: **Argos**, nr. 3, 2004
- *Mama lui Don Juan*, în: **Argos**, nr. 5, 2004
- *Cetitorului, cu emoție*, în: **Argos**, nr. 6, 2004
- *Balada florii carnivore*, în: **Argos**, nr. 8, 2004
- *Inițierea*, în: **Argos**, nr. 10, 2004

Eseuri

- *Cum am devenit scriitor*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 83–84, mai 2001
- *Verba volant?*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 89–90, iulie 2001
- *Erotism și visare*, în: **Suplimentul de Marți**, nr. 91–92, iulie 2001

Poezie

- *Descîntece*, în: **Biblioteca Virtuală Asalt**, 2001 (debut poetic)
- *Dacă ar fi știut Alice și Lecția diavolului*, în: **Revista RESPIRO**, nr. 11, 2003
- *Convoi*, în: **NordLitera**, decembrie 2003
- *Poezii (În reviste se dau sfaturi de dragoste; Trimite cuvîntul prin SMS; Între mine și Freud; Nodul, el, Nodul Gordian; Creierul meu te visează; Femeia-femeie; Iubire cu Ghinion; Ziua lui Marte; Meci cu eternitatea; Cîntărind-o pe Eva)*, în: **Argos**, nr. 4, 2004

-
- *Poezii (Bejenia melcului; Iubire, întâmplare simplă; Proba de aptitudini)*, în: **Argos**, nr. 7, 2004
  - *Trimite cuvîntul prin SMS (poezii)*, în: **Familia**, nr. 10, 2004

Publicații în volum

- **Antologia de proză scurtă**, vol. 4, **Editura LiterNet** 2002 (*Cum am devenit scriitor; De vorbă cu Clementina; Domnul consilier; Flori și virilitate; Îndoielile Penelopei; Iedera de la miezul nopții; Arta fugii în cinci acte; Horoscopul de ziua a șaptea; O după-amiază fierbinte; Nunta; De-de și ziua ei*)
- **Ciobul de sticlă și Ionescu**, **Editura LiterNet**, 2004 (poeme, volum de debut)
- **Repetiție fără orchestră** – *Antologie de proză scurtă românească din Mileniul III* [alcătuită de Horia Gârbea], Editura LIMES, Cluj-Napoca 2004 (*Mama lui Don Juan*)

Cuprins

Mică publicitate – F.F.F. Urgent!	5
Balada florii carnivore	6
Masa de duminică	12
Domnul consilier	17
Buchetul de garofițe sălbatice	21
De-de și ziua ei	24
O după-amiază fierbinte	27
Îndoielile Penelopei	30
Adio Giuliei	33
Nunta	37
De vorbă cu Clementina	41
Horoscopul de ziua a șaptea	44
Flori și virilitate	47
Arta fugii în cinci acte	50
Iedera de la miezul nopții	54
Fetele dragostei	57

Inițierea	61
Cetitorului, cu emoție...	64
În ceața de Crăciun	67
Mama lui Don Juan	70
Omul care nu îmbătrînea niciodată	80
Ea nu era Mona Lisa	85
DAN-SILVIU BOERESCU – <i>Femeie cu mai multe strategii</i>	89
ANDA MOCULESCU – <i>Profil</i>	91